

USA har brug for en massebevægelse for udvikling NU!

LaRouchePAC Internationale Webcast,

2. december, 2016; Leder

Matthew Ogden: Både Diane Sare og Kesha Rogers har skrevet en artikel i denne uges *The Hamiltonian*; jeg mener, deres artikler meget fint tjener til at skabe en ramme omkring aftenens diskussion. Diane Sares artikel hedder "President Putin's Purloined Letter; the Poetic Principle in Political Affairs" (Præsident Putins stjålne brev; det poetiske princip i politiske affærer) – jeg kan godt lide bogstavrimet her. Kesha Rogers skrev en artikel, "Mankind Is Taking a Leap! You Should Ask 'How High?'" (Menneskeheden foretager et spring! Man bør spørge, 'Hvor højt?')")

Begge disse artikler tjener virkelig til at definere det, som hr. LaRouche pointerede mht. den nødvendige tankegang, når vi går frem i den nuværende situation i verden. Man må ikke blive fanget i lokal tankegang; man bør ikke tænke ud fra den laveste fællesnævner, eller tænke på alle de forskellige politiske taktikker, der plaskes ud over forsiden af *New York Times* eller *Washington Post* og de forskellige nyhedsmedier. Man må i stedet tænke som en leder; og man må tænke ud fra standpunktet om, hvad der er drivkraften bag den hastigt skiftende dynamik i globale anliggender.

Ganske kort: vi så dette meget direkte i denne uge fra et par forskellige standpunkter. For det første, så var der en aktionsdag fra LaRouchePAC-aktivister i Washington, D.C. i

onsdags. Jeg havde den store glæde at deltage. Vi havde aktivister, der kom fra hele østkysten, inkl. fra 'Manhattan-projektet' i New York City; og vi var dér for at sætte hr. LaRouches principper, i form af de **Fire Økonomiske Love**, på dagsordenen. At der ikke er noget alternativ til en omgående genindførelse af Glass-Steagall og en omgående renæssance af Alexander Hamiltons principper. Disse er: et nationalbanksystem; direkte kredit til forøget energigennemstrømningstæthed og produktivitet i arbejdsstyrken; og princippet om videnskab som [økonomisk] drivkraft, som Kesha Rogers diskuterer i sin artikel i *The Hamiltonian*. Et aggressivt program for udforskning og udvikling af rummet, og for at opnå fusionskraft og en højere energigennemstrømningstæthed i produktionsprocessen.

Og jeg mener, dette kan ses meget klart ud fra det, der finder sted internationalt, og som hovedsagligt kommer fra Rusland og Kina. Der var for det første et meget vigtigt dokument, som netop er blevet offentliggjort, fra Kina, som vi kan diskutere lidt mere omkring. Dette dokument hedder »Retten til udvikling: Kinas filosofi, praksis og bidrag«. Denne hvidbog erklærer, at udvikling er den fundamentale, umistelige rettighed. Og for det andet, så er der nu en ny, strategisk doktrin fra Rusland, som blev annonceret i summarisk form af den russiske præsident Putin i sin årlige 'Tale til nationen', hvor han sagde, at verdensdynamikken nu er forandret. Vi er nu villige til at samarbejde med USA som ligeværdige partnere omkring fælles interesser – inklusive endelig at besejre de falske, konstruerede fjender, som vi har hørt om fra Obama-administrationen gennem de seneste otte år.

Så med denne form for geometrisk strategi har vi et meget rigt felt, vi kan intervenere i, og en meget rig mulighed.

Så der er mange detaljer, som jeg gerne vil have, vi kommer ind på under diskussionen af alle disse spørgsmål. Lad det være nok som introduktion, og lad os høre Kesha og Diane.

(Herefter følger udskrift af diskussionen på engelsk.)

DIANE SARE: OK, I'll just go ahead. I'm really glad with what you said, Matt; because there really is a transformation, and I think we tend to miss it. Or you catch a glimmer of it like the real joy that I certainly felt watching all the vote totals come in; and these poor silly reporters not having a clue what had hit them. But then, you get bombarded with the real fake news, which is what comes from the so-called mainstream news media; which has absolutely zero about developments in the world which are being created by billions of people. So, you have the most extraordinary, most gigantic Earth-changing events occurring under the leadership of Vladimir Putin, under the leadership of Xi Jinping, and their collaboration with leaders in South America, leaders in Africa. Not one word of it here, and then we're treated to some miniscule detail of a misplaced wart that a politician has somewhere or whatever. I think we would do well to bear in mind a little bit of what I tried to capture in that article. There is a poetic principle; there is a world revolution underway. These things are not separate, discrete events. The Brexit vote – contrary to the stupid media spin – was not a bunch of white racists who hate immigrants. Maybe there are some of those, but the real factor was that the whole euro system is bankrupt. It didn't work and it wasn't designed to work; and people were rejecting it. Similarly, you had these

recent votes: the winner in the French Republican Party nominations, François Fillon, who does not want a war with Russia. I think most people on the planet actually recognize that a nuclear war between superpowers is not a desirable policy or outcome; and it's not necessary because what President Putin is doing is leading a fight to eradicate terrorism. He has been very direct about this; especially after September of 2015, at his speech at the United Nations. He's reiterating again the call for a coalition to wipe out this terrorist scourge. So what you see in this election process here in the United States, is we have a potential now to join with the New Paradigm.

Therefore, the most significant aspect of what we know about the incoming administration perhaps, are the two phone calls that Trump had with Xi Jinping and with President Vladimir Putin; and this is absolutely not missed by people of the world. I just wanted to give a little bit of a report on an event last night at New York University with this extraordinary woman, who is the second only I think woman in history to be the chairwoman of the Foreign Relations committee in the Chinese national assembly. Her name is Madame Fu Ying; she is extraordinarily dignified, calm and very confident. She began her remarks at this forum at New York University by referring to the phone call between Xi Jinping and Trump. She made a point of saying the Chinese are always being accused of not contributing to good in the world, of not working with the world. So, we figured when we started

the Belt and Road and the Asian Infrastructure Investment Bank, that the United States – which is always accusing us of not wanting to work with anyone else – would have been the first in line to join. Instead, our invitation to participate in these extraordinary projects was rejected. Now, clearly there is a potential for this opportunity to be taken.

This is really very big. Similarly, the decision that Trump has made to have retired General Michael Flynn as one of his advisors; who has called for collaboration with Russia in Syria.

And Trump's reiterations of the necessity of that kind of collaboration – these things are very important. And the fact that Flynn has come out calling for a Marshall Plan for the region; which is similar to the Chinese; Xi Jinping made a tour of several of those nations not so long ago. The only way you are going to secure peace is through economic development – not on a low level, not on repairing the decrepit, aging, out-of-date infrastructure we have; but by leaping into a new domain. So, I think I'll stop there for a minute; because I think Kesha probably has a lot to add in that regard.

KESHA ROGERS: Yes. Just taking from that, we really have to advance mankind; we really have to have a leap forward for mankind. This is what Mr. LaRouche is committed to; this is what you see Russia and China committed to. I was greatly inspired by the discussion and some of the developments that came out of

the

President of Russia; President Putin's State of the Union address. The leap for mankind really requires putting the commitment to the future. This was really expressed very beautifully in his remarks, which captured in essence the conception that the responsibility of the nation is to foster creativity in science, and foster creativity in the youth of your

nation. The best expression to doing this, in terms of scientific and technological development. In his speech he says,

"Our schools must promote creativity, but children must learn to

think independently, work both on their own and as part of a team, address usual tasks and formulate and achieve goals; which

will help them have an interesting and prosperous life. You must

promote the culture of research and engineering work. The number

of cutting edge science parks for children will increase to 40 within two years; they will serve as the basis for development of

a network of technical project groups across the country.

Companies, universities, and research institutes would contribute

to this, so our children will see clearly that all of them have

equal opportunity and an equal start in life. That Russia needs

their ideas and knowledge and they can prove their mettle in Russian companies and laboratories..." And he goes to say,

"Our

education system must be based on the principle that all children

and teenagers are gifted and can succeed in science, in creative

areas, in sports, in career, and in life."

That should be the model for every single nation. That is the model for our space program, and it really starts with the question of what is human nature? If we're going to advance mankind and have leaps forward? As a part of this paper that Matt mentioned, from China they're expressing the same expression for their nation; and for mankind as a whole. It's not just "our nation is better than yours, and we're going to have our people pulled out of poverty and your people can stay in poverty. They're not thinking like imperialists or wanting to keep nations backwards; they want nations to move forward. So, China has pulled 700 million people out of poverty; you can't do that by taking baby steps and going with a few infrastructure projects. You have to have creative leaps. This has really been expressed for their Silk Road development offer of win-win cooperation and their commitment to space and space as the potential for opening for mankind across the planet and across the galaxy.

I think if people look at the very exciting developments that we're seeing coming from Russia and China, that has to be the model. We have that potential right now, because I think what Diane pointed out – that when President-elect Trump was elected, this was a mandate. This was a repudiation of the Bush/Obama destruction of this type of potential for a future; a repudiation of Hillary Clinton's commitment to continuing war. The American people said, we're not going to condone this any longer.

The question is, what is the positive aspect that you're going to fight for? We've put that on the table with LaRouche's Four Laws and our commitment to a future perspective for mankind, based on this very identity that has been clearly laid out by what we could be doing if we decide to make the commitment and collaborate on the basis that Russia and China have laid out.

OGDEN: Yeah, China really is an inspiration in that regard. Let me just read a very quick quote from that paper that you referenced, Kesha. The title of this white paper, again, is "The Right to Development: China's Philosophy, Practice and Contribution"; and they start by saying, "The right to development must be enjoyed and shared by all peoples. Realizing the right to development is the responsibility of all countries and also the obligation of the international community." If you just juxtapose that to the Malthusian philosophy of the British Royal Family and others in the so-called "West" today, where they say, "Well, no, you know, the right to development – it's not a right. All peoples do not have an equal right to the same living standard, and, plus, if we were to pursue that – as Obama said when he went to Africa – 'the planet would boil over.'" I mean, give me a break!

So, China's white paper is laying out the *opposite* philosophy, view, of man. I think, in accordance with what

Putin

said in that State of the Union, that, yes, every human being is a creative human being. That is the fundamental right of every human being – is to develop that creativity and to contribute it to his or her nation and to the future of mankind.

In the China white paper, they go on to state some really stunning statistics. You, Kesha, cited the lifting 700 million people out of poverty; which is just an incredible achievement in and of itself. Now only a little bit under 6%, 5.7% of the population of China, are officially under the poverty line. And in the white paper they were very proud to point out that China was actually the first to achieve this UN Millennium goal – which is a goal to lift such and such a percentage of people out of poverty. But they refuse to stop there! They say, "That's not enough. We have a goal, that we are going to eliminate poverty altogether!"

The statistics are amazing. If you compare China in 1949 to China in 2015, only a 70-year difference, the average longevity in China in 1949 was 35 years. Today it's 76 years. The enrollment of school-age children in school in 1949 was 20%. Today it's almost 100%; 99.8% of all school-age children are enrolled in schools in China. The difference between 1978 and 2015: the GDP was at RMB767 billion in 1978. Today their GDP is RMB68,000 billion! So, that growth is unbelievable. And then there's, obviously, much less tangible things that you can measure, but which are clear to see, including the spread of

art,
classical culture, classical musical training among the
children
of China. So this is really a model for the rest of the
world,
an inspiration. As Xi Jinping has said, "We invite the United
States, we invite the West to become a part of the New Silk
Road,
and to become a part of the One Belt, One Road initiative."

One event that was happening in Washington, D.C.,
simultaneously with this Day of Action that the LaRouche PAC
activists had on Capitol Hill, was really an unprecedented
event
that was sponsored by the Asia Society. It was an all-day
event
that was hosted by a scholar named Dr. Patrick Ho, who's the
Secretary General of the China Energy Fund Committee. One of
my
colleagues who was there, said about the event that "This was
one
of those days in Washington, D.C. when all of the principles
that
you've been talking about as a LaRouche PAC activist for years
and years and years, all of a sudden are being echoed by the
person standing at the podium." We've had those experiences
periodically, but this *entire* event was about the right to
development, the One Belt, One Road Initiative, the Eurasian
Land-Bridge, the World Land-Bridge, the New Paradigm, win-win
cooperation, the United States joining the Silk Road – quite
literally, in those terms.

Dr. Ho actually laid out five points of advice to the
new
incoming [Trump] administration on how to integrate the United
States into the One Belt, One Road program. His five steps are
as
follows:

- 1) Consider One Belt, One Road a platform to spearhead

initiatives and programs to bring closer cooperation between the United States and China;

2) Realign trade agreements with Asia-Pacific nations to accommodate the One Belt, One Road;

3) Adjust the U.S. posture towards the international development banks – that's the AIIB, the New Silk Road Fund, the New Development Bank of the BRICS, and so forth – and promote their capacity to assist in support for infrastructure development;

4) Help secure security along the One Belt, One Road;

5) Get the international institutions to work with the One Belt, One Road.

So, I think that's actually a very clearly stated way to, as we say in this pamphlet that we've published from LaRouche PAC, have the United States join this new Silk Road.

These ideas, as Diane was saying, this is an active principle, this is the dynamic {elsewhere}, and our responsibility is to ensure that {this} is the dynamic shaping policy in the United States.

SARE: Along these lines – because I know there's discussion and there's an article about Sen. Schumer saying he will work with Trump on a \$1 trillion infrastructure package (something like that) – I think the idea of Hamilton and the ideas of people like Krafft Ehrlicke and what China is doing, really need to be understood by our activists, so that people can reflect. For example, there's discussion about one of the things that was promoted in the *New York Times* for Trump to do with his

infrastructures, that there should be a tunnel under the Hudson River, from New Jersey to New York. Right now I think the trains go, I don't know, every 90 seconds, or every three minutes, or something like that. There's an enormous amount of traffic. The Port Authority Bus Terminal is very old and decrepit. It's going to have to be rebuilt and relocated. The tunnels are very old.

So, this is something that has needed to be done for a long time. As everyone might imagine, there's an absolutely enormous amount of traffic between Manhattan and New Jersey across the Hudson River. So, you say, "What's wrong with a new tunnel between New Jersey and New York?" Well, in a sense, if you were to do that, it would be a sin of omission. Obviously we need a tunnel, but if the idea were to connect this tunnel to a tunnel under the Bering Strait, so that you could travel from Manhattan to Moscow, that would be a completely different idea. And I think what...

OGDEN: [cross talk] ...Manhattan to Jersey City; that's for sure! [both laugh]

SARE: Yeah! Or even, you know, for people who don't want to go to Moscow, for whatever reason. They could go to Paris, but they could travel through Siberia. All kinds of exotic, really wonderful places. It would be quite a ride. Although, I suppose,

if we get the magnetically-levitated vacuum trains, you wouldn't really get to see much. On the other hand, you'd arrive at your destination *before you left*, by the clock.

Anyway, all of these things would *completely* transform the way we think of *everything*. If you could take a train from New Jersey to San Francisco. Supposing even that it wasn't three hours – it was a normal high-speed train – so you got there in a day-and-a-half, that's a completely different phenomenon. It changes the United States: what you can ship; whom you can work with; the exchange of ideas; the exchange of goods. The ability for people to find the very most brilliant individual, whether they're in China or Somalia or India, who has expertise in a particular area, and you want to bring them in to collaborate with a team of scientists in your local laboratory. All these things become thinkable.

So, when Mr. LaRouche a few years ago had made the point that he doesn't like the term "infrastructure" anymore, because it doesn't really get at what is actually necessary; which is the question of how do you increase the productivity of every person. And that requires thinking in terms of a *platform*. The difference between not having electricity, for example, and having electricity, is not simply night and day. You just can't even compare it. It's *incommensurate*. Therefore, I think we have to be both open-minded, but we also have to set {really high} standards for what we think we should be doing. It would be absolutely criminal, even if it did employ millions of people,

to
fill in every pothole in every major city in the United States.

That would not lift the standard of living or the productivity of
the nation as a whole; whereas a high-speed rail link that went
from Manhattan to Moscow would actually have a completely transformative effect.

OGDEN: Yeah, it's these {leaps} in progress that are unquantifiable, because it's a completely different measuring rod, from one leap to the next. Last week on the webcast here on
Friday night, Ben Deniston gave an excellent presentation on what's necessary for a real space colonization and exploration program. I thought one example that he used during that presentation, was really interesting. Just think about what's the
difference between Lewis and Clark's Expedition to explore the Louisiana Purchase Territory and to cross the continental United States vs. what we were able to do with the trans-continental railroad. That's a different universe vs. what we would be able to
do with what you're talking about, Diane, with a magnetically-levitated train that goes from New York, to Los Angeles, all the way up to Anchorage, Alaska, and across the Bering Strait, into the Eurasian landmass. Those are just quantifiably and qualitatively different modes of action. And so,
yes, it's "setting the bar" incredibly high.

Kesha, in your article, you said, "You should ask: How high?
We should leap, we should jump. Mankind should take a leap. How high?" It's these kinds of insights that Krafft Ehrlicke, that

others, were able to discuss from the terms that now Mr. LaRouche has {scientifically} defined, in terms of energy-flux density, how much more productivity are you able to achieve, with less effort, with less energy applied, because of these qualitative leaps in technology and in the principle that you're employing.

Before we get into a little bit more of that, I do want to bring up, though, because you mentioned it, Diane, this article, this interview with Sen. Chuck Schumer. Mr. LaRouche was told about this earlier today when we had a discussion with him. He placed some importance on it and said, "You know, Chuck Schumer does play a significant role in the Democratic Party." He is now Minority Leader in the U.S. Senate, and, very significantly, led the fight against Obama's veto of the JASTA bill; very publicly broke with the Obama administration, in favor of the 9/11 families, in overturning the Obama veto of the JASTA bill. I'd like to say something about that later.

This article is an interview that's published on syracuse.com. It starts by saying, "U.S. Senator Chuck Schumer said Wednesday that he's optimistic Congress will strike a deal with President-elect Donald Trump, to pass a \$1 trillion infrastructure bill within the first 100 days of the administration." However, he warned, "the bill cannot rely on what he called 'gimmicks' or tax breaks." He said "any infrastructure bill must be paid for through substantial and direct federal funding." He said, "The bill needs to be stronger and bolder than ever before. Simple tax credits will not work."

He also said that the so-called public-private partnership that Trump's infrastructure plan and other incentives to build projects that would be privately owned, would not function. He said that he had personally told Trump in a private meeting, that such a plan would lead to investment only in the most profitable projects – people who are just trying to make a buck; and could lead to significantly higher tolls on privately owned roads and bridges. Instead, Schumer said, "The \$1 trillion could flow into the U.S. Treasury to be used for rebuilding the nation's infrastructure." So, this is a direct Federal financing, not a scheme, not a gimmick, not tax breaks, not PPPs [public-private partnerships]. That is a significant development.

I do not think it is a coincidence that that interview comes directly in the wake of a two-week mobilization by LaRouche PAC activists on Capitol Hill to force the issue of Hamiltonian national banking, direct Federal credit. I know that there were countless meetings from activists; there were several dozen meetings that Paul Gallagher personally had with staffers and Congress people on Capitol Hill to discuss the details of what Hamiltonian economics and Hamiltonian national banking actually means. If you haven't seen it yet, I would highly recommend going back and listening to the recorded Fireside Chat that Paul Gallagher did last night; that was on this question of what Hamiltonian national banking really means.

So this is significant; but, indeed, we have to have the view that {we} are setting the agenda. This nation and the leadership of the country need a very intensive course in what Hamiltonian economics really means.

ROGERS: Yes, and I think that the title of our publication which we are continuing to get out *en masse*, *The Hamiltonian Vision for an Economic Renaissance* is absolutely imperative to be understood as just that. We're not just talking about developing infrastructure or increasing manufacturing; because that's not what Hamilton understood in the increasing of the productivity of society. It was starting with advancing the creative powers of mankind; and Lyndon LaRouche has taken that to a very high level and conception, as you said. His work over the past 40-50 years looking at this conception of leaps in productivity of society based on this conception of the potential for mankind to advance in ways that had not been thought of before; to advance in ways where the creative leaps in mankind take the development scientifically and technologically to higher and higher states. Mr. LaRouche's understanding of this and Krafft Ehrlicke's were very synonymous; they worked hand-in-hand together. The German space pioneer Krafft Ehrlicke – the rejection of his ideas by the "limits to growth" imperialist budget-cutters, who didn't want to see mankind advance in this way, was as direct as the opposition to Lyndon LaRouche. If Mr. LaRouche's policies had been put through – along with Krafft Ehrlicke's – on the development of LaRouche's perspective in the '80s for a vibrant space program, setting the agenda of the

space

program to heights that had not been thought of up until that point, and continuing what John F Kennedy had laid out as a national mission for advancing not just in the moment for space

development; but looking far into the future. It's interesting

to go back and look at what the vision was at that time, and how

far we have been set back because we've had people who decided that it's not the place of human beings to develop.

Krafft Ehrlicke, as Mr. and Mrs. LaRouche have continued to

say, represented a quality of genius. It wasn't just that he understood aeronautics and was one of the best in terms of field

of technology. He was a real philosopher; his conception of space development started from the standpoint of the development

of mankind as a whole. That we on this planet, have a responsibility for the development of each and every human being

on the planet; but the way we're going to achieve is – as he said on many occasions – that you have to leave the confines of

one small planet. The idea that there are only limited resources

here for a limited number of people is not true. There's a very

beautiful conception of that drawn out by Krafft Ehrlicke in a very short writing that he wrote called "The Extra-Terrestrial Imperative; Growth and Life"; that's the model that he worked on.

I just want to read something quickly from that, because I think

it's very indicative of what we're talking about here. People have to get these ideas in a very advanced understanding of it

when we're going into Congress right now. It's not just about getting them to pass a piece of legislation. It has to be, and we're seeing, a total shift in the thinking of the population. He says:

"There was a time when the human mind was slow to accept growing evidence that Earth is not a flat center of the universe.

Now the concept of a closed, isolated world must be overcome. Viewing our Earth from space should make it obvious that the world into which we now can grow is no longer closed. By ignoring this new reality, current predictive world dynamic models fail. Adhering to an obsolete, closed worldview, they despair of the future growth prospects. The extra-terrestrial imperative enjoins us to grow and live through open world development which contains all the futures the human mind can hold."

So, that's what we're talking about. How far can the human mind advance? How far can the human mind see into the future? That's what we're talking about right now, and we have a potential to really bring that perspective into focus if we have a revolutionary change in the way we think about society, and we think about the responsibility of the growth in society which we have to now bring on, because it's long overdue. LaRouche's solutions really put forth exactly how we bring that into being.

OGDEN: This the moment of opportunity. If you look at, as Diane covered in the beginning of our discussion, this wave of unexpected and completely dramatic electoral results and otherwise; from Brexit to the Presidential election. We've

got
the Italian referendum coming up this weekend; we could see
some
very dramatic results out of there. Hollande has now declared
that he will not be running for President of France. This is
a
very dramatic and uncharted period; and the potential is
there,
the doors are wide open. I think we have repeatedly gone back
to
this point, but I think we should return to it again. It
should
have been seen that this was not business as usual at the
point
that the entirety of the United States Senate and a vast
majority
of the U.S. House – not along party lines – rejected Obama's
treasonous veto of the JASTA bill. That was in no small part
the
result of the activation and the leadership of the LaRouche
Political Action Committee in the United States. I think we
who
are on this discussion right now, can say that we know
directly
that the role that LaRouche PAC played was central and primary
in
leading that fight for years. Direct collaboration with the
9/11
Families; direct collaboration with the members of the U.S.
House
and Senate in forcing this through. That was not something
that
Obama – despite all of his bluster – and the Saudi government
– despite all of their millions of dollars; they just could
not
handle that. That was something that overcame everything that
they tried to throw up against it.

Now you have a pathetic effort by McCain and by Lindsey Graham to try and gut the JASTA bill in the last days of the lame duck session; but this is not going anywhere. There was a very good statement put out by Terry Strada and the 9/11 Families United for Justice Against Terrorism, where they said in their press release, "We wish to state our firm opposition to the proposed legislative language offered by U.S. Senators Lindsey Graham and John McCain that would effectively gut the JASTA bill; which was overwhelmingly passed by Congress in September." Later they say, "Notably, Graham's and McCain's efforts come in the wake of a massive lobbying campaign by the Kingdom of Saudi Arabia, which is now employing roughly a dozen lobbying firms at a cost of more than \$1.3 million per month." And then Terry Strada herself is quoted saying "In April of this year, Senator Graham met with 9/11 family members and told them that he supported our cause 100%. Senator Graham is now stabbing the 9/11 Families in the back. He and Senator McCain are seeking to torpedo JASTA by imposing changes demanded by Saudi Arabia's lobbyists. We have reviewed the language, and it is an absolute betrayal." She says, "We, the 9/11 Families, are fortunate to have Senators John Cornyn and Chuck Schumer to block this action in the Senate." I can tell you that Senator Schumer told me personally on Wednesday night that this effort is going nowhere; this thing is not going to fly. So, they are holding the line very firmly. But really, they have no choice; because this victory on the JASTA bill and then everything that has come

since

then, including this Presidential election, was a statement that

this is not business as usual among the American people anymore.

There is a mood of revolt among the American people.

I just want to read one very short excerpt from an article

in *The Hill* which I think excellently gets to that very point and I think is more generally applicable. The article was titled, "Note to Allies: Don't Underestimate Overwhelming Popular

Support for JASTA." The author, Alexander Nicholson, says in this article, "[O]n this particular issue..., no amount of money or insider Washington connections will be able to overturn the overwhelming will of the American people. Indeed," he says, "the

highly unexpected but highly populist-inspired election of Donald

Trump to the White House should serve as an indicator that no amount of inside-the-beltway inside baseball can achieve results

when it comes to certain issues at certain times. And this, too,

is one of those issues and times." And then he concludes the article, "The current arguments are as ineffective as the synthetic inside-the-beltway strategy it has thus far employed.

But the new era of empowerment of the American electorate is not

to be underestimated." So, I think that is absolutely the case;

and people should take heart to that. This is, indeed, a new political era for the United States; it's the "empowerment of the

American electorate."

Now's the time to take that empowerment and just keep

the momentum going; but it has to be from the standpoint of educating ourselves, as Kesha said, on the principles of Alexander Hamilton and the principles of the science of physical economy, and saying, "We now are committing ourselves to what the Chinese have called 'the inalienable right to development'; and we will not let go of our demand for that inalienable right."

SARE: Just on that, I think on the one hand it's sort of obvious; although I guess it shouldn't be, because we've tolerated such criminality for the last 16 years since 9/11 occurred. Droning people, torture, and so on. The NSA spying on every detail of everything of everyone. But there's a certain limit where people just said, "No, we're not intimidated." We saw that particularly strongly in Manhattan among first responders and others who died, who are still dying as after-effects, or who had loved ones who died, or colleagues who died. There's a certain sort of sacred commitment that "We are not going back on this," and they're not afraid. The challenge now again is to raise the standard; in other words, can we fight with the same fearless passion for those things that are necessary for mankind to progress? Could we get a situation where the population just says, "Absolutely not! We're not shutting down our nuclear power plants. Are you crazy? This is unacceptable. You're saying we're not going to go back to the Moon and build the means to get onto Mars from the Moon? This is

crazy!" Where no one even gives it a second thought that it's so obvious. I think that is where the two areas which Einstein excelled in both: the music – his violin as a certain source of inspiration and thought; and the science come together. When one is conscious of what it means to be truly human and creative, then anything on a lower standard than that, is the same kind of affront as the Saudi Foreign Minister traipsing through the halls of Congress in his robes lined with money. You just say, "Oh, this is beneath us." We saw that effect here when the Schiller Institute Community Chorus participated in this series of performances of the Mozart *Requiem*; and there's more music coming up – again sponsored by the Foundation for the Revival of Classical Culture – on December 17th in Brooklyn. A unity concert with the conception of, what does it mean: to be human? Because human beings are not animals, no matter how many environmentalist barbarians want to try and impose that on us. When you've located your identity in a realm which is truly beautiful, then a lot of these things that seem so difficult now – like the difficulty of these politicians standing up to Wall Street on Glass-Steagall. Why are they afraid? Why do they find that difficult? Because their own identities are right now on too low of a level; but if they began to look at the world from a higher standpoint – which is I'm convinced where people like this woman from China, the Vice Foreign Minister Fu Ying – you just get a sense among some of these people that where they're coming from is a much higher level and that such a thing would

be

beneath them. I imagine this was the effect of someone like President Abraham Lincoln, who was described when he was seen visiting the soldiers; because his identity was placed in a different location in a higher realm. Therefore, it wasn't just

that he was fighting against fear; there wasn't fear because there was such a firm commitment to what is right.

So, I think the next phase in this process is to have a similar, almost ease; a soaring quality of mankind, even in the United States, to get ourselves into the realm where we actually should be living.

ROGERS: Diane, you keep getting them to sing; bringing more inspiration and optimism. So, we can get more singing and get more space development, then we can really succeed.

OGDEN: President Modi of India called it a mass movement for development; and I know Helga LaRouche has echoed that call repeatedly since he said that. And we really do see a mass movement for development among some of these Eurasian countries especially, but also with them reaching out to African and South and Central American countries, you have a majority of the world's population now getting in on this mass movement for development. But that's what we need demanded from the American people right now; and I think we can turn this new era of empowerment of the American electorate into a mass movement for

development. But we have to do it from the standpoint of a Hamiltonian renaissance in the United States. We have the materials for that, as we've said before. The new book, *Hamilton's Vision* is available on Amazon; and people can read those four reports that he wrote to the United States Congress as Treasury Security. We also have the Four Laws from Mr. LaRouche which are available on the LaRouche PAC website, and the related pamphlet, "The United States Joins the New Silk Road."

So, I implore people to become as active as you can. If you haven't yet become an activist with the LaRouche PAC, now is the time to take that step. Support us in every way you can, and make yourself into a world historical individual by acting on this current, very brief window of opportunity for mankind. You can sign up on the LaRouche PAC website; you can subscribe to our YouTube channel; you can become an activist through the LaRouche PAC Action Center; and you can share this video as widely as you possibly can. Let's make this a mass movement for development!

Thank you very much for joining us here today. Thank you to both Kesha and to Diane. And please stay tuned to larouchepac.com.

At komme op af kviksandet

Leder fra LaRouchePAC, 1. december, 2016 – Kinas Xi Jinping og Ruslands Vladimir Putin fortsætter med at komme med tilbud efter tilbud til USA – og andre nationer, der stadig sidder fast i det transatlantiske systems dødbringende kviksand – om at gå med i opbygningen af det nye, globale paradigme, der er i færd med at erstatte geopolitiske krige og fascistiske nulsumsspil-økonomier, med den Nye Silkevejspolitikks win-win-resultater.

Den kinesiske regering har netop udgivet en hvidbog, »Retten til udvikling: Kinas filosofi, praksis og bidrag«, som dokumenterer det forbløffende fremskridt, Kina har præsteret i løbet af de seneste årtier inden for områderne fattigdomsreduktion, levetid, uddannelse og så videre, og dernæst fortsætter med at forklare, at deres Bælt-og-Vej-initiativ har til formål at hjælpe andre nationer med at opnå lignende resultater. Retten til udvikling, proklamerer hvidbogen, er hele menneskehedens *umistelige rettighed*.

Den russiske præsident Putin gentog i sin »Tale til nationen« for den russiske Duma, det føderale parlament, at han var indstillet på at samarbejde med den tiltrædende Trump-administration i USA for at »sikre international stabilitet og sikkerhed«. Putin gjorde det ligeledes til fulde klart, at Ruslands fremtid ligger i at nære kreativitet, videnskab og evnen til at løse problemer hos den unge generation: »Vore skoler må fremme kreativitet ... Vore børn vil klart se, at Rusland har brug for deres ideer og viden.«

Dette er præcis den form for tankegang, som engang dominerede Franklin Roosevelts, og endda John Kennedys, USA, men det er blevet næsten uforståeligt for de fleste amerikanere i dag, i et USA, der er blevet transformeret af de seneste 16 års mareridt med Bush og Obama.

Og dog, så er genopvækkelsen af denne ånd selve nøglen til en strategisk sejr imod det døende, Britiske Imperium. For at opnå dette kræver det, at vi lever op til udfordringen med at få den amerikanske befolkning, og dens repræsentanter i Washington, til at tænke på det højere niveau, som er det sande potentiale, der er fremlagt for os, og ikke på niveauet for de kontrollerede 'trivielle selskabslege', som karakteriserer politikken i Washington og i lokale anliggender.

I en diskussion tidligere på dagen med medlemmer af LPAC's Politiske Komite og Videnskabsteam, samt Helga Zepp-LaRouche, understregede Lyndon LaRouche den afgørende rolle, som et fornyet rumprogram spiller for atter at tænde gnisten for optimisme og inspiration omkring spørgsmålet om, hvad menneskets formål i universet er. Den store, tyske rumforsker Krafft Ehrlicke er en vigtig prøvesten i denne bestræbelse, sagde LaRouche, for kampen for at bringe fremskridt inden for videnskab, kultur og økonomi tilbage, som en forenet, indbyrdes forbundet præstation.

»Hele formålet er at forstå, hvad fremtiden bringer, eller *kan* bringe, og fastholde udviklingen på denne basis«, sagde LaRouche. »Det er ligesom hele tiden at holde trit; hele tiden forsøge at gøre noget, der er vigtigere, at opnå det, og dernæst nyde det ... Der må være et element af overraskelse, et element af denne form for udtryk. Det er det, der får det til at virke. Det er ikke noget tomt; det er noget, man skal *få til* at virke.«

LaRouche fortsatte: »Vi lever i vort intellekt. Hvis vi kan tænke kvalificeret, så opererer vi i rummet. Vi bør håbe, at vi vil frigøre os og således bringe menneskeheden til et nyt niveau af præstationer.«

Foto: Den kinesiske præsident Xi Jinping mødes med Ruslands præsident Putin, Chiles præsident Bachelet, Indiens præsident Modi og Kasahkstans præsident Nazarbayev i sine bestræbelser

på at rekruttere nationer til den Nye Silkevejs økonomiske politik.

Skiftet til det nye paradigme er virkeligheden – Propaganda for lokale interesser er farligt

Leder fra LaRouchePAC, 30. november, 2016 – I denne uge kom delegationer fra Manhattan og flere stater i det østlige USA til Washington, D.C., for personligt at inddrage kongresmedlemmer i nødvendigheden af at tage skridt til at genindføre Glass-Steagall og gennemføre **LaRouches »Fire Love«**, for at håndtere den aktuelle, strategiske krise. Dette politiske initiativ – sammen med pres på kongressen over hele landet – kommer på et tidspunkt med nonstop mediefiksering på nyvalgte præsident Donald Trumps seneste og eventuelle udnævnelser til regeringsposter. 'Hvem er de?... Hvor dårlige er de?', osv. Mediernes spærreild, og selv selve udnævnelserne, tjener til at forvirre og demobilisere enhver, der lytter.

Det er vigtigt at modstå alle sådanne, »bottom-up« karakteriseringer, der fremhæver lokale interesser, af det, der foregår. Der er intet lokalt her: »Trump«-valgoverraskelser finder sted i hele verden, og flere vil finde sted i de kommende uger. Vælgere over hele verden afviser nu hele »globaliseringsæraen« til fordel for et nyt paradigme, der fortsat er under udformning. *EIR's* stiftende redaktør, Lyndon LaRouche, understregede dagen efter præsidentvalgene, at valget af Trump ikke var en »lokal«

begivenhed. Afvisningen af Hillary Clinton gik længere end til et spørgsmål om selve personen; den var en del af et globalt, dynamisk skifte. LaRouche manede i dag til forsigtighed: »Det er farligt at gøre det muligt for dette [forvirringen som følge af lokalt fokus] at opstå. Man må frigøre sig fra det. Det ødelægger ens evne til at tænke og løse problemer.«

Undgå derfor vrede over enkeltpersoner; tænk på det mulige.

Dette er virkeligheden. Der er en dynamik i gang på internationalt plan, for et nyt paradigme for hele menneskeheden, og som er legemliggjort i den eurasiske Nye Silkevej. Præsident Vladimir Putin og præsident Xi Jinping leverer et stærkt lederskab for vejen frem, en vej, som i årtier er blevet fremlagt af Lyndon og Helga LaRouche.

I dag holdt Putin en tale i Moskva fra dette udsigtspunkt. Han talte om den Eurasiske Økonomiske Union, »der sammenkobles med Kinas projekt for det Økonomiske Silkevejsbælte, som vil gøre det muligt for os at bygge et eurasisk partnerskab«. Han talte i anledning af det andet, årlige »Primakov Readings International Forum« i Moskva, for at mindes eftermælet af Jevgenij Primakovs lederskab. Putin sagde: »Hr. Primakov var ligeledes af den mening, at det ville være meget vanskeligt at håndtere nutidens store udfordringer på tilfredsstillende vis uden et seriøst partnerskab mellem Rusland og USA. Ulykkeligvis er de russisk-amerikanske relationer blevet meget forværret i løbet af de seneste år, men dette er ikke vores skyld. Nu, hvor valgkampen er ovre i USA, og en ny præsident snart vil indtage Det Hvide Hus, håber vi, at dette vil skabe en mulighed for at forbedre disse relationer, der er så vigtige, ikke alene for vore to folkeslag, men også for at sikre international stabilitet og sikkerhed ... «

Ideen om nye relationer runger over hele Latinamerika, efter Xis seks dages rundrejse i forbindelse med APEC-topmødet tidligere på måneden. Den mexicanske seniordiplomat Sergio Ley har krævet, at Mexico nu »diversificerer« sine relationer

inden for udenrigshandel og ikke længere har 80 % af sin handel, der finder sted med USA. Han sagde, at der nu finder »en ekstraordinær dialog på højeste niveau« sted mellem Mexico og Kina.

I opposition til dette aktive, nye paradigme for internationale, gensidigt gavnlige relationer, kommer de sidste, fortvivlede bestræbelser fra geopolitikkens afdankede repræsentanter, på at forårsage mere skade og død. Især Frankrig, Storbritannien og Obama-administrationen mobiliserer imod Rusland over Syrien. I dag meddelte Frankrig, at det vil være vært for et møde den 10. december, som vil omfatte ledere fra UK, USA, Tyskland, Italien, Saudi-Arabien og andre, om, hvordan man skal modsætte sig »den totale krigs tankegang«, som de hævder, Rusland og Syrien forfølger.

Virkeligheden er den, at den syriske regering i Aleppo med held driver terroristerne tilbage; og Rusland er i færd med at mobilisere støtte og nødhjælpsforsyninger – inklusive felthospitaler – til de tusinder af mennesker, der nu er befriet og nødlidende.

Foto: Udsigt over Capitol fra toppen af Washington-monumentet.

Den nye, udnævnte FN-generalsekretær Guterres i Beijing til møder med Xi Jinping og Li Keqiang

28. nov., 2016 – I dag mødtes den tiltrædende FN-generalsekretær, Antonio Guterres, med hhv. præsident Xi

Jinping og premierminister Li Keqiang, hver for sig. Dette besøg i Beijing kommer i tæt rækkefølge efter Guterres' møde i Moskva i fredags med præsident Vladimir Putin, og nogle af de samme temaer blev anslået af lederne i begge nationer, nemlig, at FN har en afgørende rolle at spille i at skabe global fred og stabilitet.

Xi henviste til det faktum, at de principper, der er nedfældet i FN's charter, inkluderer ansvaret for at bevare verdensfreden. Han sagde, at Kina vil støtte FN i denne rolle, og, iflg. dagens dækning i CCTV, har til hensigt »at øge kommunikation og pragmatisk samarbejde med organisationen«. Xi roste FN som den mest fremtrædende, globale, multinationale organisation.

Under Guterres' møde i Moskva understregede Putin, ligesom Xi, Ruslands støtte til en styrkelse af FN's »ledende og centrale rolle inden for internationale anliggender, konfliktløsning og i kampen for menneskerettigheder«. Til gengæld understregede Guterres, i sine bemærkninger til Putin, at »vi lever i en verden med multiple trusler fra mangedoblingen af nye konflikter ... Jeg er en stærk tilhænger af, at globale problemer kun kan have globale løsninger, og en ensidig fremgangsmåde kan umuligt løse disse, og jeg er en stærk tilhænger af den rolle, multilateralisme spiller.«

✘ CCTC rapporterer, at, under Guterres separate møde med Li Keqiang, »udvekslede de to ledere synspunkter mht. måder, hvorpå økonomisk globalisering kan styrkes og inkluderende, global udvikling kan realiseres.« Kina har taget den ledende rolle mht. at følge op på FN's mandat fra 2015, om at arbejde for at opnå en reduktion af global fattigdom i året 2030.

Guterres tiltræder embedet i FN den 1. jan., 2017. Han har betydelige førstehåndserfaringer om konsekvenserne af konflikt, især, mens han var FN-flygtningehøjkommissær. Guterres, der er portugiser, var premierminister i Portugal fra 1995-2002.

Foto: Mødet mellem Guterres og Xi Jinping.

Indsat foto: Guterres mødes med Li Keqiang.

<https://www.youtube.com/watch?v=3nErmBgXVNE>

Schiller Instituttet i Serbien: Med den Nye Silkevej vokser en ny optimistisk ånd frem i Serbien

28. nov., 2016 – Under et netop afsluttet firedages besøg i Serbien fandt Elke og Klaus Fimmen fra Schiller Instituttet i Tyskland stor åbenhed og optimisme omkring det potentiale, som Kinas Bælt-og-Vej-politik har at tilbyde dette område. Akademikere og repræsentanter for forskellige organisationer og medier var fortrolige, og særdeles bekendt, med Schiller Instituttets historie og afgørende arbejde for Verdenslandbroen. En førende akademiker, der har skrevet om den Nye Silkevejs betydning for Serbien, understregede, at han er fuldstændig enig med fr. Zepp-LaRouche i, at dette er af global betydning, og er et nyt paradigme.

Mod besøgets slutning blev der holdt et foredrag om »Den Nye

Silkevej – en regional og global udviklingspolitik for fred« i Serbiens næststørste by, Novi Sad, for omkring 50 studenter og medlemmer af det økonomiske fakultet, arrangeret af den regionale sammenslutning af økonomer.*

For første gang i årtier, der har været fulde af krige og økonomisk og social ødelæggelse, ser folk nu et håb for fremtiden. En tidligere politiker sagde, at, med Silkevejen, befinder Serbien sig for første gang i historien i en position, hvor landet kan bruge sin geografiske og strategiske beliggenhed positivt, i stedet for at være blevet ødelagt af geopolitik i årtusinder. Resultaterne af de amerikanske valg forstærkede yderligere denne følelse af ny plads til at manøvrere i. I offentlige »afstemninger«, som medierne publicerede, havde resultaterne været 95 % for Trump. For befolkningen var Hillary legemliggørelsen af NATO-aggression. Folk var enige om, at, med Trumps valgsejr, er der for indeværende sat en stopper for krig med Rusland. Der var stor interesse for muligheden for at gennemføre Glass-Steagall nu, og for at omforme hele den økonomiske politik hen imod reel økonomisk udvikling i USA, og i hele verden.

Serbien er blevet meget centralt for Kinas fremgangsmåde over for CEEC-området. Ved det nylige CEEC-topmøde i Letland blev den første aftale, som træder i kraft til januar, om visumfrihed mellem Serbien og Kina underskrevet; Kinas Nationalbank vil åbne en afdeling under serbisk charter, med begyndelse til næste år. Der blev indgået endelige aftaler om at påbegynde byggeriet af højhastigheds-jernbanen mellem Beograd og Budapest, som også vil revolutionere det interne jernbanenet i Serbien. I øjeblikket tager det næsten to timer for at køre de 80 km i tog fra Beograd til den nordlige by Novi Sad.

Andre projekter: Smederovo-stålværket, som kineserne har købt, med 3000 arbejdere, står for at blive moderniseret, inklusive en komplementær udvikling af en havn (på floden Donau), hvor værket ligger. Alt imens EU har forsøgt at udsætte det, så er

der intet, EU kan gøre, eftersom alle regler (inkl. for »anti-dumping«) omhyggeligt er blevet overholdt. Der er planlagt en industripark for high-tech-firmaer i Beograd, der muligvis også bliver kombineret med en ny havn. Man har også planlagt at udvikle en af de største, europæiske, enorme kobber-, sølv- og guldminer i Bor, som man i de seneste 25 år aldrig har investeret ordentligt i. Kina vil således genoplive projekter og sektorer, der har været privatiseret i årtier og blot fik lov at blive forsømt, med en enorm byrde på statsbudgettet til følge.

Alt imens BNP er vokset med 1 % (fra 2 til 3 %) i løbet af det seneste år, hvilket af nogen allerede tilskrives virkningerne af serbisk-kinesisk samarbejde, så er industriproduktionen elendig, med en disproportional sektor for tjenesteydelser. Mange varer importeres billigt (eller knap så billigt), inklusive fra Kina. Arbejdsløsheden er stadig massiv, officielt omkring 16 %, mens den faktiske arbejdsløshed er langt højere. Ungdommen har ingen fremtid, og folk med en universitetsuddannelse ender som taxichauffører eller finder jobs i turismens underholdningsbranche. I Serbiens næststørste by, Novi Sad, ligger en tjeners gennemsnitlige indkomst på omkring 200 euro, alt imens leveomkostningerne udgør 500 euro. Unge mennesker forlader landområderne og flytter ind til de få storbyer, men finder i øjeblikket heller ikke arbejde i byerne. Behovet for investering til fornyelse af infrastruktur er enormt og rangerer sagtens i størrelsesordenen 30-50 mia. euro for hovedstaden Beograds vedkommende.

EU, der på alle mulige måder udøver en masse pres (Serbien er et ansøgerland), anses for at have været en reel forhindring for udvikling i de seneste 15 år. Ikke alene er ingen projekter blevet finansieret, men Serbiens optagelse i EU er også konstant blevet udsat. Serbien har en enorm befolkningsgruppe, der traditionelt set har boet og arbejdet i Tyskland efter Anden Verdenskrig. Folk er dødtrætte af de tomme løfter. Så enten tager Tyskland og andre EU-lande sig

sammen nu og ændrer kursen, eller også har de forpasset deres chance.

** (For femten år siden, i juni 2001, præsenterede Jacques Cheminade (Frankrig) og Elke Fimmen på Novi Sads universet den Eurasiske Landbro, behovet for et Nyt Bretton Woods og principperne for fysisk økonomi, som denne defineres af Lyndon LaRouche. Yderligere et foredrag blev holdt under det samme besøg, ved det prestigøse Institut for Økonomisk Videnskab i Beograd, der blev stiftet i 1958, og som det er lykkedes at bevare frem til i dag.)*

Foto: Ny jernbanebro (hvide bue) under opførelse over Donaufloden i Novi Sad. Del af et fællesprojekt mellem Kina, Serbien og Ungarn om en ny, højhastigheds-jernbanelinje fra Beograd til Budapest.

Det franske valg ødelægger yderligere briternes og Obamas krigspolitik

Leder fra LaRouchePAC, 28. november, 2016 – François Fillons overvældende valgsejr i søndagens franske primærvalg, til at være præsidentkandidat for Frankrigs Republikanske Parti, er et yderligere bevis på, at den menneskelige race ikke vil tolerere Barack Obamas fremstød for krig med Rusland. Ligesom Hillary Clinton førte Fillons modstander en kampagne mod Rusland, mens Fillon førte en kampagne for at arbejde sammen med Rusland om at nedkæmpe terroristerne i Syrien, om at afslutte de anti-russiske sanktioner og udvide det økonomiske samarbejde, og han vandt næsten to tredjedele af stemmerne.

Hillary Clinton, der kørte sin kampagne som en fortsættelse af Obamas krigshyl mod Rusland, forsøger nu desperat at give Putin skylden for sit nederlag! Det vanvittige i hendes påstand om, at Putin brugte at udsende »falske nyheder« og bedrive computerhacking for at stjæle det amerikanske valg, og som nu skaber overskrifter over hele USA, siger intet om Putin, men alt om tilstanden af mentalt sammenbrud hos krigspartiet i USA – de neokonservative i både det Republikanske og Demokratiske Parti, der samledes bag Hillary og blev slået af vælgerne, især af arbejdsstyrken på landet og i byerne.

I realiteten bidrog Putin faktisk til Obama/Hillary-krigspartiets nederlag, men ikke hemmeligt eller under dække. Hans vedvarende krav om, at USA holder op med at sponsorere terrorister under dække af at bevæbne den »moderate opposition« i Syrien med henblik på at vælte den legitime regering, og hans opfordring til samarbejde om krigen mod terror, var med til at afsløre Obama og Hillary for det, de er.

På lignende vis blev Xi Jinpings gentagne opfordringer til USA om at tilslutte sig den Nye Silkevejsproces med global nationsopbygning afvist af både Obama og Hillary til fordel for militær konfrontation med Kina og afslørede således deres imperiesyn over for en befolkning, der i stigende grad beundrer den utrolige udviklingsproces, som Kina har igangsat, både internt i landet og internationalt.

Helga Zepp-LaRouche, der tidligere har stillet op til kanslerposten i Tyskland, sagde i dag, at, på trods af Fillons økonomiske politik i Thatcher-traditionen, så demonstrerer valget af ham den voksende afsky i Europa for det anti-russiske hysteri og faren for krig. Trumps åbne erklæring om, at han vil arbejde med Putin for at besejre terrorisme, fik taberen Obama til i denne måned at forsøge at salve Tysklands Angela Merkel til sin efterfølger, som »leder for den frie verden« i en kampagne imod Rusland. Men Merkel er nu lige så

isoleret, som Obama var – ligesom Olympens falske guder, der udråber deres krav over verden, mens Olympens bjerg smuldrer under deres fødder.

Samme dag som det franske valg vandt schweizerne en solid sejr i en folkeafstemning, der var lanceret af den 'grønne' bevægelse mod kernekraft, for at lukke nationens kernekraftværker ned. Igen er budskabet til verden det, at den »nye, mørke tidsalders« mentalitet med afindustrialisering og permanente krige, ikke længere kan tolereres af menneskeslægten. Det er især et budskab til Merkel, der er imod kernekraft, om, at hendes tid er forbi.

Den vestlige verden oplever for tiden en revolutionær transformation. LaRouche-bevægelsen har i årevis tvunget befolkningen i USA og Europa, ofte imod dens vilje, til at se på det nye paradigmes nye lederskab, som kommer fra Rusland og Kina, og til at sammenligne det med den politik, der dikteres af London og Wall Street, og som økonomisk og kulturelt har ødelagt de transatlantiske nationer. Denne sandhed kan ikke længere undertrykkes. Lyndon LaRouche sagde i dag til sine medarbejdere: »Vi indtager en ledende position netop nu. Vi er ovenpå. Vi ved, hvad det er, vi gør, så lad os få en sejr.«

Foto: Daværende franske premierminister, hr. François Fillon, møder IAEA-generaldirektør Yukiya Amano & Chef de Cabinet, hr. Rafael Grossi, 2011. (Foto: IAEA Imagebank CC-SA)

**RADIO SCHILLER den 28.
november 2016:**

Ny dansk regering//Forsøg på at underminere Trump// Kinesisk og russisk teknologisk samarbejde med udviklingslande

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

»Ideen om den Nye Silkevej imod det globale finanssystems sammenbrud« Af Helga Zepp-LaRouche

Hovedtale ved 23. nationalkongres for Sammenslutningen af Økonomer i Peru, 17. november, 2016.

Friedrich Schiller, der er en vidunderlig digter, som Schiller Instituttet er navngivet efter, havde den opfattelse, at der ikke kan være nogen modsigelse mellem at være en patriot, og så at være en verdensborger. Jeg mener, at det er muligt at opnå denne idé i vores tid, for, hvis vi giver hvert barn, hver nyfødt på denne planet, en generel uddannelse, der ikke alene formidler generel historie, geologi, musik, videnskab og de skønne kunster, men også en viden om og kærlighed til de andre kulturers højeste udtryk, den tyske klassik,

konfucianisme, Gupta-perioden, Cervantes, Goya, hver eneste kulturs guldalder; så ville disse børn være i stand til at udvikle hele det potentiale, som de hver især kan udfolde, og som kun nogle ganske få undtagelser tidligere kunne udfolde.

Download (PDF, Unknown)

Ingen tid at spille: Vedtag Glass-Steagall, og tag til Månen

LaRouchePAC Internationale Fredags-webcast, 25. november, 2016

Jason Ross: Diskussionen i aften finder sted to en halv uge efter præsidentvalget i USA den 8. nov. Siden da har vi set en hvirvelvind af spekulationer over udnævnelser til regeringsposter, inkl. nogle udnævnelser til poster i Trump-administrationen. Vi har også set betydningsfulde, internationale nyheder, såsom APEC-topmødet, der fandt sted i sidste weekend; topmødet i Asien-Stillehavsområdet's Økonomiske Samarbejde (APEC), der meget betydningsfuldt inkluderede den filippinske præsident Duterte og den kinesiske præsident Xi Jinping blandt de mange tilstedeværende ledere. På denne

konference understregede Duterte igen, at Filippinerne ikke længere anser sig selv for at være en amerikansk koloni; og landet forfølger en uafhængig politik, rent økonomisk, med Kina, der således er et modtræk til at skabe konflikt i f.eks. det Sydkinesiske Hav. Præsident Xi var på rundrejse i Mellem- og Sydamerika samtidig med, at han rejste til APEC-topmødet. Så ved siden af Peru – som var værtsland for topmødet – besøgte han også Chile og Ecuador, hvor han blandt andet talte om den bi-oceaniske korridor, en plan for en jernbaneforbindelse mellem Sydamerikas to omkringliggende have, Stillehavet og Atlanterhavet, og om at etablere videnskabsbyer. Han blev hyldet af præsident Correa i Ecuador, der betragtede Xi Jinpings besøg som den mest betydningsfulde begivenhed, der nogen sinde havde fundet sted i Ecuadors historie, baseret på det potentiale, som dette tilbød denne nation.

Dette Nye Paradigme, der i øjeblikket ledes politisk og økonomisk af Rusland og Kina, kommer som et resultat af LaRouche-bevægelsens og Lyndon og Helga LaRouches årtier lange organisering; der er således nu et Nyt Paradigme, der fører en stadigt større del af verden i en meget positiv retning. Vores job i øjeblikket er ikke at få de hotteste nyheder om, hvad Trumps udnævnelser bliver, osv. Det er at forme amerikanske politik, som vi med held gjorde det med at gennemtvinge en underkendelse af Obamas veto af Loven om Juridisk Retfærdighed mod Sponsorere af Terrorisme (JASTA). Og som vi nu står klar til at gøre, med at få Kongressen – under denne overgangsperiode, 'lamme and'-perioden – til at gennemføre Glass-Steagall, det nødvendige første skridt for en økonomisk genrejsning. Glass-Steagall er den lov, som Franklin Roosevelt fik vedtaget, og som skabte 60+ år med stabil, kedelig, stabil, produktiv bankvirksomhed i USA; snarere end den form for spillevirksomhed, vi nu ser.

Lad med vise dette kort [Fig. 1] for blot at vise lidt af den succes, som vi har set med det kinesiske program.

Programmet med nationerne i Ét bælte, én vej [OBOR], der inkluderer både – der er to komponenter i Kinas projekt i denne henseende; det Økonomiske Silkevejsbælte, med nationerne vist i blå farve, og det 21. Århundredes Maritime Silkevej i orange farve. Tilsammen refererer Kina til dette på kinesisk som initiativet med »Ét bælte, én vej«; på engelsk ofte blot kaldt initiativet for Bæltet og Vejen. Med hensyn til det potentiale, som dette har, er her blot nogle af tallene: 20.000 km højhastigheds-jernbanelinjer i Kina, alle bygget inden for det seneste årti – mere end i resten af verden tilsammen; et titals milliarder af dollars i direkte investering i nationerne i området; en forøgelse af kontrakter om tjenesteydelser på over 33 % i løbet af blot ét år langs Bæltet og Vejen; Kinas Eksport/Importbank har udestående engagementer i flere end 1000 projekter og har for ganske nylig underskrevet aftaler om omkring 500 nye projekter i nationerne langs Bæltet og Vejen. Kina er i færd med at udbygge 150.000 stipendier, som tilbyder uddannelse til 500.000 eksperter til uddannelse i Kina; har etableret 500 Konfucius-institutter i hele verden; har initieret flere end et dusin økonomiske samarbejdszoner; frihandelsaftaler, og er i øjeblikket engageret i flere end 40 energiprojekter – inklusive omkring 20, der lige er blevet etableret i år i Bæltet og Vejens nationer.

Hvordan kan vi så blive en del af dette? I magasinet *Chronicles* udgave fra 21. nov. er der et forslag fra Edward Lozansky og Jim Jatrus. Lozansky er præsident for det Amerikanske Universitet i Moskva. De skrev en artikel med titlen, »The Big Three: America, Russia, and China Must Join Hands for

Security, Prosperity, and Peace« (De tre store: Amerika, Rusland og Kina må gå sammen om sikkerhed, velstand og fred). To uddrag: De indleder deres artikel, »Med Donald Trumps sejr over Hillary Clinton får vi måske aldrig at vide, hvor tæt Amerika og hele menneskeheden kom på atomkrig«. Med en beskrivelse af verdenssituationen afslutter de med et forslag:

»Præsident Donald Trump kan rette tidligere amerikanske præsidenters fejl. Snarere end modstandere kan Rusland og Kina blive Amerikas vigtigste partnere, og som er, er vi overbevist om, rede til at respondere positivt. Tiden er inde for Trump og Amerika til at tage initiativet til samarbejde mellem USA, Rusland og Kina hen imod en tryk, fremgangsrig og fredelig fremtid. Et Trump-Putin-Xi 'Store Tre-topmøde' bør være en prioritet for den nye, amerikanske præsidents første 100 dage.«

Jeg vil nu bede Jeff Steinberg om at fylde verdensbilledet ud og forklare vore seere, hvilke flanker, hvilke håndtag, hvilke vægtstænger vi har for at ændre USA's politik på dette tidspunkt?

Jeffrey Steinberg (efterretningsredaktør, EIR): Det er indledningsvist meget vigtigt at indse, at vi befinder os i en periode med forandring. Vi ved visse ting om konsekvenserne af det amerikanske præsidentvalg og andre nationale valg den 8. nov. Jeg mener, at Lozansky og Jatrus gjorde en fundamental pointe meget klart: Der forelå en meget alvorlig fare, baseret på Hillary Clintons kampagneretorik, baseret på politikker, der blev stadigt mere aggressivt forfulgt af præsident Barack Obama mod slutningen af hans otte år i embedet; at vi havde kurs mod den værste krise mellem USA og Rusland, som vi nogen sinde har oplevet – måske endda værre end Cubakrisen i 1962. Så Hillary Clintons nederlag er virkelig afslutningen af præsidentskaberne Bush' og Obamas 16 år lange tyranni. Hvor hurtigt, vi kan vende politikken omkring under det nye Trump-præsidentskab, og i hvilken retning, udnævnelserne til hans administration vil gå, er alt sammen ukendte faktorer; vi har ingen vished om dem.

Det, vi ved, er, at især i kølvandet på APEC-topmødet, der netop er afsluttet i sidste uge i Lima, Peru, og som dernæst efterfulgtes af den kinesiske præsident Xi Jinpings statsbesøg til Peru og dernæst til Chile, og forud for topmødet var han i Ecuador; og vi ved, at der er en enorm mulighed derude for

USA, under et Trump-præsidentskab, for netop at gå med i det, der altid har ligget på bordet som en åben invitation til USA; nemlig, at USA kan tilslutte sig projektet om Verdenslandbroen. For, uden et USA er det meget vanskeligt at opfatte dette som en Verdenslandbro, hvilket er det, verden virkelig har brug for lige nu. Der har været meget indledende telefondiskussioner mellem nyvalgte præsident Trump og den russiske præsident Putin; de synes at være blevet enige om at have et personligt topmøde hurtigt efter tiltrædelsen – som finder sted den 20. januar. Det er ligeledes tanken, at præsident Trump, efter tiltrædelsen, også ret hurtigt skal mødes med den kinesiske præsident Xi Jinping. Jeg mener, at Lozansky-Jatrus-ideen om et trilateralt møde ville være ekstraordinært værdifuldt. Det er vigtigt at huske på, at, i 1944, var det præsident Franklin Roosevelts kurs i sine handlinger for at etablere De forenede Nationer – hvilket skete i 1945 – at inkludere både Sovjetunionen og Kina i FN's Sikkerhedsråds fem permanente nationer. Husk på, at Roosevelt forstod, at der var imperiepolitikker, der stadig var kernen i Det britiske Imperium med Churchill, og på lignende måde med Frankrig. Så ideen med at have Rusland – dengang Sovjetunionen – og Kina i dette permanente Sikkerhedsråds kernegruppe, reflekterede den kendsgerning, at Roosevelt dengang så udsigten til denne form for et alliancesystem hen over Eurasien. Jeg mener, at der er en historisk baggrund, for netop denne form for russisk-kinesiske samarbejde, at se hen til her. I de seneste 15 år har det været en hjørnesteen i Lyndon LaRouches globale politik med et USA-Rusland-Kina-Indien-samarbejde, især omkring videnskabelige programmer; især udforskning af rummet, som basis for global fred og udvikling. Så disse ideer er fremlagt.

Den 20. november sagde general Michael Flynn, kort tid efter, at han var blevet udnævnt af nyvalgte præsident Trump som national sikkerhedsrådgiver, i et interview med Fareed Zakhari på CNN, at, efter hans mening, var den eneste måde at håndtere problemerne med den jihadistiske terrortrussel i Mellemøsten

og Nordafrika på længere sigt at have et globalt samarbejde omkring en Marshallplan – han brugte udtrykkeligt dette udtryk. Han sagde, hvis man ser på, hvad Europa var i stand til at præstere i kølvandet på Anden Verdenskrigs ødelæggelser, og den rolle, som Marshallplanen spillede; det var ikke det hele, men det var et vigtigt element i den økonomiske genrejsning efter krigen. Et perspektiv af denne art er virkelig den vindende strategi for at håndtere befolkningstilvæksten og spredningen af den saudisksponsorerede jihadisme i hele Mellemøsten/Nordafrikaområdet. Det går også ind i Sydvestasien.

Der findes altså enorme potentialer; de er i vid udstrækning foreløbigt ikke realiseret med hensyn til den forandring, der kommer med den ny administration. Men, som du sagde, Jason [Ross], så er der ingen grund til at vente til januar. Den nyvalgte præsident Trump krævede udtrykkeligt, i en tale i Charlotte, North Carolina, en genindførelse af Glass-Steagall. Det er i begge de to store politiske partiers valgplatform for dette års valg; både Demokraterne og Republikanerne har vedtaget det. Det var en Trump-delegeret til GOP [Grand Old Party – det Republikanske Parti] komiteen for politisk strategi, der introducerede Glass-Steagall. Der er senatorerne Elizabeth Warren, og vigtigere endnu, Bernie Sanders, som siger, at de er villige til at række over midtergangen og arbejde sammen med Donald Trump, hvis samarbejdsspørgsmålene inkluderer og virkelig begynder med Glass-Steagall. Så dette er noget, der ikke behøver at vente til januar og tiltrædelsen og den nye Kongres. Der er fremstillet lovforslag for Glass-Steagall i både Repræsentanternes Hus og Senatet. Et af forslagene i Huset har en ordlyd, der er identisk med Senatsforslaget. Som vi så det med vedtagelsen af underkendelsen af JASTA-vetoet, hvis lederskabet i Kongressen giver grønt lys, kan Glass-Steagall bringes til debat i begge huse og vedtages inden for få timer. Underkendelsen af JASTA-vetoet tog to timer om morgenen i USA's Senat, og to en halv time eller så om eftermiddagen i Huset. Det opnåede man på en

enkelt dag i Kongressen. Så der er ingen som helst grund til, at vi ikke omgående kan gennemføre det – i bogstavelig forstand i næste uge, når Kongressen atter samles efter Thanksgiving-ferien; og den vil sidde i de næste fire uger. Der er intet til hinder for, at vi kan få Glass-Steagall tilbage som landets lov før juleferien, så vi har det på plads til den nye administration; og tiden er rent ud sagt af afgørende betydning. Vi ved ikke, i betragtning af situationen med Deutsche Bank, med Royal Bank of Scotland, med de største, amerikanske for-store-til-at-lade-gå-ned-banker, der sidder på derivater til \$252 billion. Det er 30 % mere end det var på tidspunktet for krakket i 2008. Det sidder på toppen af et meget tvivlsomt kapitalgrundlag på \$14 billion; i virkeligheden er det sandsynligvis meget mindre end det, for nogle af de værdipapirer, som bliver talt med som kapitalreserver, er grundlæggende set illikvide og kan ikke – selv i nødstilfælde – gøres likvide.

Så vi kunne altså vågne i morgen, eller mandag morgen, eller midt i næste uge, og finde, at hele det transatlantiske banksystem er nedsmeltet. Så Glass-Steagall er altså et presserende hastespørgsmål; og det forudsætter dernæst de andre hovedelementer i LaRouches Fire Love. Det er et kreditsystem; investering i store infrastrukturprojekter; og en genoplivning af de mest avancerede, videnskabelige programmer, inklusive en storstilet tilbagevenden til rummet og det internationale arbejde for endelig at opnå det fulde gennembrud inden for fusion. Alle disse ting er på bordet, men igen, så er der ingen garantier; intet er blot tilnærmelsesvis sikkert mht., hvad det næste, der vil ske, bliver. Vi kan ånde lidt op, fordi faren for krig med Rusland og Kina er blevet meget reduceret; og der er en masse potentiale. Der er en masse af den form for overgang som fra Jimmy Carter til Ronald Reagan i luften som et potentiale; men intet af det er endnu fuldt ud realiseret. Folk må indse, at dette er et tidspunkt med store muligheder. Det vil blive et krav fra befolkningen under det rette lederskab, der er orienteret mod de rette

politikker, der virkelig kan gribe muligheden. Hvis vi venter til januar eller februar næste år, hvem ved så, hvilke slags sabotageoperationer, man vil køre?

Man kan gå ind på Craigs Liste og finde dækgrupper for George Soros, såsom MoveOn.org og blacklivesmatter.org, der tilbyder \$1500 om ugen for, at folk render rundt som idioter og protesterer imod resultatet af valget. Der er en hel del usikkerhed med hensyn til, hvad der foregår, samtidig med, at der er store muligheder. Vi må sikre os, at vi tager lederskabet mht. at gribe øjeblikket.

Ovenstående er første del af det Internationale Webcast; det engelske udskrift af hele webcastet følger her:

**MAKE THE MOST OF THE OPENNESS IN POLICY NOW,
TO INSURE A NEW PARADIGM FOR THE UNITED STATES
BEFORE THE INAUGURATION**

**LaRouche PAC International Webcast, Saturday, November 26,
2016**

JASON ROSS: Hi there! Today is November 25, 2016; and you're joining us for our regular webcast here from larouchepac.com. My name is Jason Ross; I'll be the host today.

I'm joined in the studio by Ben Deniston, my colleague here at LaRouche PAC; and via video by Jeff Steinberg of *Executive Intelligence Review*.

This discussion is taking place 2.5 weeks after the November 8, 2016 Presidential election in the United States. Since then, we've seen a whirlwind of speculation about Cabinet appointments, including some Cabinet appointments for the Trump administration. We've also seen some significant international news, such as

the
APEC summit which occurred last weekend; the Asia-Pacific
Economic Cooperation summit that included very significantly
new
Philippines' President Duterte and Chinese Xi Jinping among
the
many leaders who were there. At this conference, Duterte
again
emphasized that the Philippines no longer considers itself to
be
a US colony; and is pursuing an independent policy
economically
with China, countering the attempts to create conflict, for
example, in the South China Sea. President Xi Jinping went on
a
tour of Latin America while he was at the APEC summit. So in
addition to Peru – which hosted the event – he also visited
Chile and Ecuador; where he spoke, among other things, about
the
bioceanic corridor, a plan for a rail link between the Pacific
and Atlantic sides of South America; about setting up science
cities. He was greeted by President Correa in Ecuador, who
considered Xi Jinping's trip the most significant event to
occur
in Ecuador's history; based on the potential that it offered
that
nation.

So, this New Paradigm, being led politically and
economically at present by Russia and by China, comes as a
result
of decades of organizing by the LaRouche Movement, by Lyndon
and
Helga LaRouche; such that there is now a New Paradigm taking
an
increasingly larger portion of the world in a very positive
direction. Our job at present isn't to get the hottest news
on

what Trump's appointments will be, etc. It is to shape US policy; as we successfully did in forcing an override against Obama's veto of the Justice Against Sponsors of Terrorism Act. And as we stand poised to do now with getting the Congress – during this lame duck session – to implement Glass-Steagall, the necessary first step for an economic recovery. Glass-Steagall is the law that Franklin Roosevelt had put in place that created 60+ years of stable, boring, stable productive banking in the United States; rather than the kind of gambling that we see now.

Let me pull up this chart [Fig. 1] just to show a bit of this success that we've seen along the Chinese economic program.

Along the One Belt, One Road nations which includes both the – there's two components to China's project on this; the Silk Road

economic belt, which you see the nations in blue, and the 21st Century Maritime Silk Road in orange. Together, China refers to

this in Chinese as the "One Belt, One Road" initiative; in English, often just the Belt and Road initiative. As far as the

potential that this holds, these are just some of the figures: 20,000 km of high-speed rail in China, all built within the last

decade – more than the rest of the world combined; tens of billions of dollars of direct investment into nations of the region; an increase in services contracts of over 33% in just one

year along the One Belt, One Road; the Export/Import Bank of China has outstanding involvement in over 1000 projects, and just

recently has signed up about 500 new projects along the Belt

and
Road nations. China is extending 150,000 scholarships offering
training for 500,000 for professionals for training in China; has
set up 500 Confucius institutes around the world, has initiated
over a dozen economic cooperation zones; free trade agreements,
and is engaged currently in over 40 energy projects – including
about 20 that were just set up this year among One Belt, One Road
nations.

So, how can we become a part of this? Well, a proposal was
made in the November 21st issue of {Chronicles} magazine by Edward Lozansky and Jim Jatrus. Lozansky is the President of the
American University in Moscow. They wrote an article called, "The Big Three: America, Russia, and China Must Join Hands for Security, Prosperity, and Peace". Two excerpts. They open their
article, "With the defeat of Hillary Clinton by Donald Trump, we
may never know how close America and all mankind came to nuclear
war." In describing the world situation, they end with a proposal: "President Donald Trump can correct the mistakes of past U.S. presidents. Rather than adversaries Russia and China can become America's essential partners and are, we are convinced, ready to respond positively. It's time for Trump and
America to take the initiative for U.S.-Russia-China cooperation
towards a secure, prosperous, and peaceful future. A Trump-Putin-Xi 'Big Three Summit' should be a priority for the

new U.S. President's first 100 days."

So, I'd like to ask Jeff Steinberg to fill out the world picture, and detail for our viewers what are the flanks, what are the handles, the levers that we have for shifting US policy at this time?

JEFFREY STEINBERG: Thanks, Jason. For starters, it's very important to realize that we're in a period of significant flux.

There are certain things that we know about the consequences of

the US Presidential elections and other Federal elections on November 8th. And I think Lozansky and Jatruss made one very fundamental point quite clearly: That there was a very grave danger based on the campaign rhetoric of Hillary Clinton, based

on the policies that were pursued even ever more aggressively towards the end of his eight years in office by President Barack

Obama; that we were headed for the worst crisis between the United States and Russia that we ever experienced – worse perhaps even than the Cuban Missile Crisis of 1962. So, the defeat of Hillary Clinton really is the end of the 16-year tyranny of the Bush and Obama Presidencies. How rapidly we can

turn the policies around under the new Trump Presidency, where the Cabinet appointments are going to go, these are all unknowns;

they're not certain to us.

So, we do know that particularly in the aftermath of the

APEC summit meeting that just concluded last week in Lima, Peru,

which was then followed by state visits by Chinese President Xi

Jinping to Peru and then to Chile afterwards; and prior to the summit, he was in Ecuador. We know that there's a tremendous opportunity out there for the United States, under a Trump Presidency, to precisely join in what has always been on the table as an open invitation to the United States; namely, for the United States to join in the World Land-Bridge project. Because without the United States, it's very difficult to conceive of this as a World Land-Bridge; which is really what the world requires right now. There have been very preliminary phone discussions between President-elect Trump and Russian President Putin; they seem to have reached an agreement that they will have a face-to-face summit meeting soon after the inauguration – which is January 20th. The idea, similarly, is for President Trump, once he's inaugurated, to also meet quite soon with Chinese President Xi Jinping. I think the Lozansky-Jatrus idea of a trilateral meeting would be extraordinarily valuable. I think it's important to remember that in 1944, the orientation of President Franklin Roosevelt in the move to establish the United Nations – which happened in 1945 – was to include both the Soviet Union and China among the permanent five nations of the UN Security Council. Remember, Roosevelt understood that there were imperial policies that were still at the core of the British Empire with Churchill, and similarly with France. So, the idea of having Russia – the Soviet Union at the time – and China in this permanent Security Council core grouping, reflected the fact that Roosevelt at that time saw the prospect of that kind of

an alliance system across Eurasia. So, I think that's there's an historical basis to look to here for exactly this kind of Russia-China cooperation. For the last 15 years, a cornerstone of Lyndon LaRouche's of global policy has been a US-Russia-China-India cooperation, particularly on scientific programs; especially space exploration, as the basis for global peace and development. So, those ideas are out there.

On November 20th, soon after he was named by President-elect Trump to be the National Security Advisor, General Michael Flynn, in an interview with Fareed Zakhari on CNN, said that in his view, the only way to deal with the long-term problem of the jihadist, terrorist threat in the Middle East and North Africa, was for there to be a global cooperation on a Marshall Plan – he used that term explicitly. He said, if you look at what Europe was able to accomplish in the aftermath of the devastation of World War II, and the role that the Marshall Plan played; it was not the whole thing, but it was an important element of the postwar recovery. That kind of perspective is really the winning strategy for dealing with the population growth and this spread of Saudi-sponsored jihadism throughout the Middle East-North Africa region. It extends into Southeast Asia as well.

So, there are great potentialities; they are largely as yet unrealized in terms of the change coming with the new administration. But I think, Jason, as you correctly said, there

is no reason to wait for January. President-elect Trump, in a major campaign speech in Charlotte, North Carolina, explicitly called for reinstating Glass-Steagall. It's in the platforms of both major political parties from this year's elections; the Democrats and the Republicans both adopted it. It was a Trump delegate to the policy committee of the GOP who introduced the Glass-Steagall. You've got Senators Elizabeth Warren, and more importantly, Senator Bernie Sanders, saying that they're prepared to reach across the aisle and work with Donald Trump if the issues for collaboration include and really start with Glass-Steagall. So, this is something that does not have to wait for January and the inauguration and the new Congress. There are Glass-Steagall bills in both the House and the Senate. One of the House bills has the identical language as the Senate bill. As we saw with the JASTA veto override vote, if the Congressional leadership gives the green lights, then Glass-Steagall can be brought to the floor of both houses and can be debated and voted within a matter of hours. The override of JASTA took two hours in the morning for the US Senate, and two and a half or so hours in the afternoon for the House. It was accomplished in one legislative day. So, there's no reason whatsoever that we can't move immediately – literally next week when Congress is back in session after Thanksgiving; and they're there for three weeks. There's no reason that we should not have Glass-Steagall back as the law of the land before the Christmas recess. So that we

hit

the ground running with the new administration; and frankly, time

is of the essence. We don't know, given the situation with Deutsche Bank, with Royal Bank of Scotland, the largest US too-big-to-fail banks are sitting on \$252 trillion in derivatives. That's 30% more than it was at the time of the 2008

crash. That's on top of a very questionable capital base of \$14

trillion; the reality is that it's probably much less than that,

because some of the assets that are allowed to be counted as the

capital reserves, are basically illiquid and can't be – even on

an emergency basis – made liquid.

So, we could wake up tomorrow morning, or Monday morning, or

the middle of next week, and find that the entire trans-Atlantic

banking system has blown out. So, Glass-Steagall is an urgent,

immediate issue; and it then begs the other three key elements of

LaRouche's Four Cardinal Laws. Which is a credit system; investment in major infrastructure projects; and a revival of the

most advanced scientific programs, including a major return to space and the work internationally to finally achieve the full breakthrough on fusion. All of these things are on the table, but again, there are no guarantees, there's nothing that's even

remotely certain about what's going to come next. We can breathe

a little easier because danger of war with Russia, with China is

greatly reduced; and there's a lot of potentiality. There's a lot of the kind of transition from Jimmy Carter to Ronald Reagan

in the air as a potential; but none of it is fully realized yet.

So, people are going to have to realize this is a moment of great

opportunity. It's going to be an outpouring of the population under the right kind of leadership, directed at the right policies, that can really seize the opportunity. If we wait until January or February of next year, who knows what kind of sabotage operations are going to be run?

You can go on Craig's List and find George Soros front groups, like MoveOn.org and blacklivesmatter.org, offering \$1500

a week for people to run around like idiots, protesting against

the outcome of the election. There's a great deal of uncertainty,

in terms of what's going on, at the same time that there's great

opportunity. We've got to make sure that we take the lead in seizing the moment.

ROSS: Great! Thanks! In terms of the long-term outlook of where

we're going to go, what our policy should be, a major aspect of

this goes beyond legislation that affects us only here on Earth.

A major component, in fact the fourth component of the Four Laws

of Mr. LaRouche, the last one being the fusion driver crash program, is connected with our existence beyond the planet, also

out in space. Ben wrote an article that's going to be in the upcoming issue of the *Hamiltonian* about what a U.S. space

policy ought to be, and about the really long-term goals that we have to have, and why this is important and essential. So, could you tell us about that, Ben?

BENJAMIN DENISTON: Gladly! As viewers are aware, this has been an ongoing subject of discussion. Mr. LaRouche, as Jason is saying, has put a major, major focus on, as a critical part of the needed recovery program and the future of mankind. In this article we tried to elevate people's thinking about space, especially in the context of so many years and administrations and decades of just zero-growth policies.

One thing that's being discussed now, which is interesting and useful, is how much NASA has been hijacked for this global warming crap. A lot of NASA's budget has been redirected to "Earth sciences." Not all Earth sciences are bad. There's a lot of interesting science to learn about the Earth. But Earth sciences is often a front to push this fraud of some man-made global warming crisis. So, there's some discussion about NASA being redirected away from wasting their time on this phony, phony, fake crisis, which is not something we need to be concerned about, and redirecting back to exploration. Surprise, surprise. The Moon has come back now as a central subject of the discussion. Anybody who had any sense would realize that once Obama was out, this crazy asteroid mission [The Asteroid Impact and Deflection Assessment (AIDA) mission] would likely be tossed aside. Anybody who is serious would recognize that the Moon is the next place to get back to.

As Jeff was referencing, there's a lot of discussion, a lot of openness. From our work and discussions with Mr. LaRouche, I think it's critical to really raise the level of discussion to the right basis. We can have exciting missions, we can have inspiring missions, but the question to ask is: are we going to have a program where the investments are going to be the basis for creating a whole new level of activity, that will allow us to do orders of magnitude more than we were able to do prior to that investment? Is this going to create what Mr. LaRouche had once defined as a "physical-economic platform?" Is this going to create an entirely new platform of activity, of potential – of infrastructure, of energy-flux density of technologies – which comes together to support a qualitatively new level of potential activity for mankind?

That is the issue we want to put on the table right now.

This goes directly to the vision of Krafft Ehrlicke, the early space pioneer who worked very closely with Lyndon and Helga LaRouche in the '80s, who was one of the leading space visionaries, who had outlined in great detail the initial basis of mankind expanding to really becoming a Solar System species.

I'm going to get back to his work in a minute. Mr. LaRouche's concept of the "platform" is really critical. He introduced this,

I think it was around the year 2010, 2009, something like that.

He was coming up against a real lack of understanding of the significance of what "infrastructure" really means, in its

true

scientific sense. Unfortunately, this has become somewhat of a buzzword that a lot of people throw out there. "We need to rebuild our infrastructure" has become a kind of a hot campaign-trail word to use to get some support.

The real understanding of what qualitative revolutions in infrastructure systems mean for mankind's continual creative progress is not connected to the way most people use that term.

Mr. LaRouche defined the very profound and critical assessment of

looking at the development of human civilization in these stages

of platforms. He said, go back to thousands of years ago, when the dominant cultures were trans-oceanic maritime cultures.

What

you began to see, with the development of inland waterways, inland river systems – he had put a big point on what

Charlemagne was doing during his reign in central Europe in developing these canal systems and river systems – was a

qualitative revolution above what had existed prior, with these

trans-oceanic civilizations: the development of these inland waterways. That defined a new platform of activity that supported

a qualitative leap in what civilization was able to accomplish.

The next leap came with the development of rail systems,

railroads, especially trans-continental railroads, typified by what Lincoln had spearheaded with the trans-continental railroad

across America. With these rail systems, with the new technologies of steam engines powering these rail systems, the higher energy-flux density of coal-powered steam engines, this enabled mankind to begin to develop the interior regions of

the

continent, in completely new ways, and defined a totally new relationship of mankind, of civilization, to the environment around him. It defined a qualitative increase in mankind's "potential relative population density," as LaRouche had developed that metric for understanding the science of economic

growth. It made things that were at one point incredibly expensive or challenging or risky, become just day-to-day regular activities.

I think back to the early phases of these frontier explorations of the American Continent. You go back to the Lewis and Clark Expeditions, where to travel from the east coast across

the entire mainland of the continent to the west coast required

someone like the leading skilled frontiersmen, and a very dangerous, very challenging mission, which was a very brave undertaking for a handful of people to actually be able to accomplish that. Some decades later, with the rail system, with

the infrastructure of this railroad platform, any family could do

this. With your young children, you could hop on the rail line and get across the country. Any entrepreneur could come out and

take advantage of the development of new territories that were completely inaccessible before. It was a complete transformation

in our most fundamental ability to exist on the planet in these

different territories.

Now what does this have to do with space? This is how we

should be thinking about space exploration, space

development—things that we view today as incredibly expensive, difficult, dangerous missions. We should be thinking now what kind of investments can we make to ensure that those then become

regular, day-to-day even, activities that we can support very easily. What will it take to create a Solar System physical-economic platform that will enable mankind to do much more, much easier, than we can today? That's the metric we want

to set. That's the measuring rod we want to utilize, to determine

what kind of space program, what kind of policy we need today.

In breaking this down, this might not include everything,

but in some of our work in the Basement with our discussions on

this subject, I think we can really, very usefully look at three

categories of activity – three categories of infrastructure and

technologies – which define the basis, you could say the pillars, of a Solar System platform, of an ability to qualitatively expand mankind's ability to access the Solar System

in completely new ways, to make things we currently view as singular flagship missions, [into] just regular, easy activities

that we can do, orders of magnitude more of than we can now.

What we want to look at are these three categories of activity:

(1) Access to space. What's our ability to get from Earth's surface up into Earth orbit? Initial basic access to space.

(2) Travelling in space. Getting around the Solar System. Getting from one planetary body to the next.

(3) Developing resources. Developing the capabilities to utilize the resources available to us throughout the Solar System, not having to take everything with us everywhere we go, but be able to develop the wealth that's available out there; to utilize it on site and transport it around, even bringing stuff back to Earth that we can't necessarily get from Earth.

If you look at these three pillars, these three categories together, and if you make qualitative breakthroughs in each of these together, this really comes together to define a new platform of activity, a new standard that will enable the kind of leap that will transition us from viewing space as a Lewis and Clark style expedition, to a trans-continental railroad style relationship to the Solar System.

I just want to take a couple minutes and go through just some sense of what areas we can see breakthroughs in each of these categories. Go to the first slide we have displayed. [Fig.

1] It has been said that getting from Earth's surface to low Earth orbit, is half-way to anywhere in the Solar System. In a certain sense that's very true. If you have a sense of the scales, that might sound very, very strange, because, just in terms of distance, low Earth orbit [begins] about 160 km, about 100 miles, up above your head. If you want to travel to the Moon, you're talking about hundreds of thousands of miles. If you want to travel to another planet, you're talking about millions of miles.

It's a little funny to think that the first 100 miles,

compared to hundreds of thousands or millions, is actually half of the trip. But if you look at the energy requirements and what it takes to actually start from just being on the Earth's surface and getting into orbit, that is the case. It is a tremendous amount of energy requirement to get from Earth's surface up into Earth orbit.

The graphic here displays this, in terms of travel from Earth's surface to different planetary bodies, measured in the standard terms used for Solar System travel, which is your change in speed. To get into Earth orbit requires not just going up 100 miles, but actually changing your speed, from your current velocity sitting here on the Earth, to something that will allow you to stay in orbit. If you want to change orbits, or travel around, you can measure that, in terms of changes in velocity. So that happens to be the metric here; but you can see the lowest dark blue bar on each of these graphics shows that literally far more than half of the requirement is just getting from Earth's surface to Earth orbit.

ROSS: So, this is half of the speed that you're getting; this doesn't mean half of the energy, or half of the fuel, or anything like that.

DENISTON: Yeah. Once you start to include that, it would be even more energy requirements; because you've got to lift

your

fuel that you're going to use for the different travels into orbit with you. It definitely gets a little more detailed if you

want to get into it, but this is literally the change in speed requirements to get into Earth orbit and then to leave Earth orbit is very significant.

So, there's improvements being made in rocket systems to get

up more efficiently, but there are new technologies that are just

sitting there on the horizon; they've been sitting there for decades, frankly, that would dramatically lower the cost, lower

the requirements, and the point is, dramatically increase the accessibility of space to mankind. One technology that has been

discussed for a long time is space planes. Here in the graphic

you can see a relatively recent article covering studies in China

on interest in China to develop what some people call single-stage-to-orbit space planes. So, you can get on a plane

on a runway – it's probably going to be a little bit longer than

your standard runway for airplane travel – and you can ride a single space plane from the runway all the way up into Earth orbit. A lot of this depends upon much more advanced engine designs that can utilize the oxygen in the atmosphere at higher

speeds and at higher altitudes to continue to provide thrust. But these things could dramatically lower the cost, the energy requirements of getting people and payloads up into Earth orbit;

far more than a lot of the discussion about these reusable rockets and some of the developments going on in improving

rocket

systems to get from Earth's surface into Earth orbit.

ROSS: This is a technology that was in LaRouche's "Woman on Mars" video from the 1980s, right? It talked about beginning with an airplane, and then turning into a rocket. The big benefit being that you can use the oxygen in the atmosphere instead of carrying it with you, is that right? Is that what makes this more effective?

DENISTON: Yeah, absolutely. These rocket systems have to carry the oxygen as part of the rocket to combust to provide the thrust. These are more innovative engine designs – air-breathing engines that can use the oxygen in the atmosphere. As you said, this has been researched in the United States with different scramjet designs. Yeah, Mr. LaRouche featured some of this, which he had developed I think in some close discussion with some Italian colleagues at the time in his collaboration with the Fusion Energy Foundation; and had made it a major part of his "Woman on Mars" mission.

But this is being developed; this is live. Again, you're seeing clear interest in China; there's interest in the United States; there's a company in the United Kingdom that's developing very interesting engine designs that can utilize these capabilities. If you want to take it a step further, another thing that's been discussed is using vacuum tube maglev technologies to launch from Earth orbit into space. This might

be a little more frontier and not quite as around the corner as these space planes; but this is the kind of stuff that we should be thinking about. Again, the point is, completely revolutionizing mankind's access to low-Earth orbit and then to the Solar System. So, this is the first major hurdle. If you get some solid infrastructure developments that can enable mankind to overcome this hurdle more easily, you're creating the basis for a much broader expansion of mankind's activity.

The next pillar, the next category is travel in space. And again, this is an issue that Mr. LaRouche has been campaigning on for decades. Space travel requires nuclear reactions; chemical fuel just doesn't have the energy density to provide quick and efficient access to the Solar System. We can get to the Moon; that's OK. It probably would be nice to get there a little bit quicker, but that's our next door neighbor in terms of the Solar System. If you want to get to Mars, you want to get around to other places in the Solar System, you've got to get to nuclear reactions. The heart of this is the fact that the energy density, the energy per mass of nuclear reactions is, on average, on the order of a million times greater than the energy per mass in chemical reactions; even as broad categories, setting aside the particular fuel you use in either case.

A million times is just a big number, but for one quick comparison, you take the fuel used for the Space Shuttle launch

– those two solid rocket boosters on either side, the large tank in the middle filled with liquid fuel. You take the weight of all that fuel together, some of the most advanced chemical reactions we have for fuel for space launch; how much weight of nuclear fuel would it take to contain the same amount of energy? You're talking about 10 pounds! One suitcase full of nuclear fuel contains the same amount of energy as all three fuel tanks of the Space Shuttle. To be fair, you couldn't necessarily use that fuel the same way to launch the Space Shuttle; you have to have systems that can actually combust it and get thrust out of it. It's not just the energy content as the only issue, but that is the defining characteristic that makes nuclear reactions key to getting around the Solar System; enabling things like travelling at constant acceleration. Instead of just initially firing your thruster and basically floating on an orbit to get to different planetary bodies – which is what's often proposed for getting people to Mars; which would take on the order of six, seven, eight months to do. If you had nuclear reactions – especially fusion reactions – you can be accelerating for half the trip, and decelerating the second half of the trip; you can cut that time down to weeks or even days.

We were all excited that New Horizons got to Pluto. Unfortunately, it didn't have the fuel in it and the engines to

slow down when it got there; which is too bad, because it spent ten years getting there, and even just passing by in the course of a couple of weeks, found amazing things. Imagine if it actually got to stop and stay? If you had nuclear reactions, that the type of stuff you could be doing. If you had one-gravity acceleration, so you're constantly accelerating, providing the thrust that creates the equivalent of one Earth gravity for the crew on the space ship, it would literally take 16 days to get to Pluto. Compared to New Horizons taking ten years to get there; that's when the orbits are closest, but maybe a few more days in sub-optimal conditions.

You're talking about a complete revolution in our ability to efficiently get around the Solar System; travel to different planetary bodies; visit multiple locations. If you want to send people to Mars, this is the way to do it. If you want to send people out to other places, this is the way to do it. Even robotic missions; you want to get around and do way more exploration. There's so much we don't know about all these planets, about their moons; there's just so much to figure out.

These are the kinds of systems that are going to create vast improvements in our ability to do it.

And again, the third category is developing the resources in space; developing the ability to utilize what's available to us on the Moon, on Mars, on different asteroids. This is something we don't really do at all, yet. So, you have to bring basically everything with you through that very costly energy-intensive

first hurdle of getting from Earth's surface up into Earth orbit, through travelling the vast distances of space. This is just this very early pioneer style mode of activity. Whereas, if we're going to be serious about this, we need to develop the capabilities to utilize the resources that are there; and eventually look to serious industrialization and development of advanced systems out in space, on-site at different planetary bodies. One critical driver to this whole thing that we've put a major focus on is the development of helium-3 from the Moon. Helium-3 being an absolutely unique, excellent fusion fuel; which is basically absent on Earth, but relatively abundant all over the lunar surface, and could be an excellent fuel for fusion propulsion in space and also to provide electricity energy back here on Earth. There's been years of serious study and designs and investigations of how to go to the Moon, develop the systems to process the regala[ph], extract the helium-3; and initiate real industrial-style processes; developments on the lunar surface. That's just one example. You want to get oxygen, hydrogen, metals; asteroids are also potentially very useful places to develop the resources. So, as a third category, the general idea of developing advanced capabilities to utilize and create what we need in different regions of the Solar System.

If you put this together and look at these things synergistically as integrated technologies, infrastructure systems, levels of energy flux density; as a whole they define for mankind a completely different relationship to the Solar System. The question is, are we making investments that are bringing us to that level? Can we say that the investments we're

going to make in this next administration are going to be taking mankind in that direction, to be able to support these qualitatively higher levels of activity to the point where we can honestly look back in a couple of generations and see the space activity going on now as equivalent to Lewis and Clark style explorations of the West; and have mankind have the capabilities to regularly visit many planetary bodies and do all we want around the Solar System? That's the vision that we need.

We were talking about this with Mr. LaRouche earlier today, and he again said, "Your starting point is Krafft Ehrlicke." And Krafft Ehrlicke's industrialization of the Moon really I think is the critical driver program that can get a lot of this going. As I said, we have helium-3 on the Moon; that puts fusion directly right there on the table. You're talking about developing industrial capabilities and mining capabilities on the Moon. If you're serious about doing this, you want to increase our access to space from the Earth's surface. So, it is excellent that we're seeing a lot of discussion about the Moon coming on the table again; but I think the issue is, are we going to pursue this Krafft Ehrlicke vision for a real industrial development? Although he might have used different terms in discussing it, he had exactly the same conception that Mr. LaRouche has: That this is the basis for mankind's much broader expanse. Really the essential nature of the type of qualitative changes that

mankind

goes through in his natural growth and development as a very unique species on this Earth and hopefully tomorrow in the Solar System.

As Jason mentioned, some of this is discussed in an article that's going to be released in the next issue of the *Hamiltonian*. This is an ongoing subject of discussion, but with the openness now, I really think it's critical we set the level of discussion on that basis.

ROSS: Mhmm; that's aiming pretty high, that's good.

I think that's a really apt description that you got about comparing Lewis and Clark. It used to be a really difficult thing to cross the continent; now it isn't. Or think about the Silk Road. The ancient Silk Road. If you're trying to develop that region of the planet with camel caravans, and you contrast that with what China is able to do now with building rail networks and helping build them and road networks in these neighboring countries; you totally transform the relationship to that area. The old development of human settlements along coasts, along oceans or along rivers; and then by the chemical revolution, by the ability to have steam power – also canals earlier, but still connected to water; but with steam power, it made it possible to open up the interior of the continents. And with the potential for nuclear power, then the Solar System becomes something that's accessible to us in a meaningful or more regular way than an exotic, years-long, life-threatening trip.

The other aspect, which you talked about is, if you look at what's going on with the New Paradigm in the world; what China's doing, with the way things are being reshaped politically also around Russia. And then you look at the scientific advancements that are being made, where China's got a very top-line in the world super-conducting tokamak for fusion research. The major breakthroughs in terms of lunar exploration – that's China right now; China's going to be landing on the far side of the Moon; China had the first soft landing on the Moon in decades. This is really a potential. With their far side of the Moon landing, China will be able to take the first photographs of our universe in the very low radio range; it's never been done before. We'll have access to a whole new sense of sight about the universe around us.

So, I think it's very exciting. It's definitely much more thrilling than most of the discussion that takes place about this policy or that policy, when you think big like that.

DENISTON: Mr. LaRouche's platform concept is so key. People just don't have the idea of this type of qualitative leaps that are natural for mankind. People are so accustomed at this point to just slow, incremental progress if there's any progress at all. It's going to be a fight to get people to think on this level again.

ROSS: Yes! So much of what is considered to be

progressive

or useful is only nudging people toward being better savers or something; compared to the kinds of huge changes that are going

to be needed. I think that's a very good image that we've given

people. Let's end it with that. I think the thing to take from

this also is that we have got a lot that we need to do; a lot of

policies to put into place; and a wide open opportunity to make

it happen right now. Including, as Jeff was emphasizing, Glass-Steagall is absolutely doable during this session of Congress; even before the inauguration of the next President and

the next Congress in January. This is something we can do right

now, next week, in this period.

The ability to understand this concept of the platforms, of

the history of economic development of the United States, a real

major aspect of economic science, comes through studying Alexander Hamilton. So, if you have not been working through Alexander Hamilton's reports, I urge you to get in touch with

—
if you're near one of our offices, one of our locations, to join

us for these readings. Get a copy of these reports yourself. The book, *Alexander Hamilton's Vision* contains all four of the reports, along with Mr. LaRouche's Four New Laws to Save the USA

Now. And you don't have to get into a fistfight at a Walmart parking lot to pick it up, either.

Let's end it with that. Please sign up through our website

if you haven't already, to find out how to get involved with us.

Get our daily email, join us via the action center; let's be in

touch, and let's make this happen right now. There is nothing to

wait for; the situation is open. So, thank you for joining us;

thank you to Ben and Jeff. Thank you for all the work that you

have done and that you will do in the period immediately ahead.

Lyndon LaRouches Fire Love for produktivitet

Leder fra LaRouchePAC, 24. november, 2016 – LaRouches Fire Love udgør én samlet politik, der tilsigter en forøgelse af menneskelig produktivitet.

Tag for eksempel i betragtning den umiddelbare fremtids samlede, internationale rumprogram, hvor et genoplivet NASA vil integrere sine bestræbelser med Kinas ledende rolle; med et genoplivet russisk program, baseret på den nødvendige genoplivelse af russisk videnskab; med Europa; og med mange andre lande, der netop nu begynder at kaste deres blik ud i rummet. Og snart vil dette globale rumprogram udvides til at

inkorporere industrialiseringen af Månen, som den store Krafft Ehrlicke har forudsagt. Snart vil videnskabelige, tekniske og industrielle aktiviteter på Månen tilsammen udgøre en uerstattelig del af hele rumprogrammet – ikke længere blot et globalt rumprogram, men ét, der allerede inkorporerer det umiddelbart omkringliggende rum.

Ikke alene det: det forcerede program for fusionskraft, som er LaRouches Fjerde Lov, vil i sig selv blive integreret i det globale rumprogram. Menneskets udforskning af Solsystemet kræver fusionskraft, hvilket igen betyder, at fusionskraft må indarbejdes i hele indsatsen lige fra begyndelsen – tænk f.eks. på, hvordan alle trækkene ved det nu forældede rumfartssystem, som vi hidtil har benyttet os af, alle er blevet formet af trækkene ved det kemiske system for fremdrift, vi har brugt.

En undersøgelse af det 20. århundredes tyske, russiske og amerikanske ballistiske missilprogrammer, der gik forud for og lagde fundamentet til de efterfølgende rumprogrammer, viser os historiens mest storstilede, vertikale og horisontale integration af mange tusinde menneskers bestræbelser inden for talrige videnskabelige, tekniske og industrielle discipliner og områder. Og dette glidende, integrerede design, den tekniske udarbejdelse, produktion og afprøvning, blev alle fundamentalt baseret på nye, fysiske principper. De kulminerede alle i et unikt system – aldrig før set – utroligt komplekst, bestående af tusinder af dele, og som alligevel ikke tolererer selv én eneste fiasko.

Da missilprogrammet gik over i rumprogrammet – da menneskeheden tog det første skridt ud i rummet, begyndende med Sovjetunionens opsendelse af Sputnik i 1957 – udvidedes den fornødne skala og kompleksitet, der kræves i den samlede rumindsats, uden sammenligning, selv, når man sammenligner med den forudgående revolution med de ballistiske missiler. For eksempel skrev Boris Chertok, i sin fire binds store, banebrydende førstehåndsberetning om det sovjetiske

rumprogram: »Jeg vil påstå, at Koroljov [S.P. Koroljov, den største leder af det sovjetiske program] nok var den første, der forstod, at rumteknologi krævede en ny organisation ... For Koroljov, hans stedfortrædere og nære medarbejdere blev dette gigantiske, nye system til pga. et bredt syn på rumteknologi, ved at kombinere grundforskning, anvendt videnskab, specifikt design, produktion, opsendelse, flyvning og flykontrol, snarere end ud fra et specifikt rumfartøj. Dette enkeltkredsløbsarrangement begyndte at operere i 1959 og 1960. Hundreder og senere mange tusinder videnskabsfolks og specialisters beherskelse af dette kredsløb gjorde det muligt for menneskeheden at indlede Rumalderen i det 20. århundrede.«

Man kunne se topingeniører og designere i intens diskussion med maskinarbejdere i mange af værkstederne; disse tekniske arbejdere rådslog igen jævnligt i komiteer, og i mere intime sammenhænge, med de mest berømmede ledere af teoretisk videnskab. Den horisontale integration gennem dusinvis af institutioner og fabrikker var lige så intens. Det er forbløffende, at dette overhovedet kunne finde sted under Sovjetunionens system med centralplanlægning – som Anden Verdenskrigs hårde skole havde nødvendiggjort – men det er en anden historie. Men det begyndte alt sammen at falde fra hinanden efter en stor, tragisk ulykke i 1960, og dernæst raserede Det britiske Imperiums agenter for Thatcher-politikken alt, hvad der var tilbage af sovjetisk videnskab i 1990'erne.

Det, der behøves for den umiddelbare fremtids rumprogram, er LaRouches kreditsystem i Hamiltons tradition, centreret omkring og dirigeret af en Nationalbank, som er et fleksibelt, almengældende system, der støtter alle dele af denne massivt komplekse produktionskæde, fra top til bund og fra den ene ende til den anden, og som i sig inkorporerer det, som afdøde Charles de Gaulle kaldte »indikativ planlægning«. Og vi taler naturligvis ikke kun om rumfart her, men om forøget, menneskelig produktivitet af enhver form og farve. Vores

seneste oplevelse af dette er de midler, hvorved Franklin Roosevelts anvendelse af Hamiltons kreditsystem gjorde USA til et demokratiets arsenal for Anden Verdenskrig, og til langt den største, økonomiske magt, verden nogen sinde havde set. Med øjeblikkelige lån med lav rente til kontrakter om produktion til forsvaret, fra øverst til nederst i hierarkiet, gjorde Roosevelts system det muligt for denne massive struktur at 'vende på en tallerken'. At 'vende på en tallerken' imod helt nye, netop introducerede højere niveauer af videnskab og teknologi. Det er præcis, hvad vi nu har brug for – og hvad vi må opnå gennem LaRouches Fire Love.

Foto: 14. maj, 2010 – Et af NASA's sidste rumflyvninger, rumfærgen Atlantis besøger den Internationale Rumstation for vedligeholdelse og montage.

POLITISK ORIENTERING

den 24. november 2016:

Drop paradigmet for krig og kaos og gå med Rusland og Kina, som Trump er på vej til

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

Tidl. USA-ambassadør Chas Freeman: Forkert af USA at behandle Kina som en fremvoksende militærmagt

23. nov., 2016 – Den tidlige amerikanske ambassadør Chas Freeman kommer i dag med en analyse, der »rammer plet«, af Amerikas fejlagtige politik over for Kina i Del II af sit interview med *The Nation* »The Militarization of Diplomacy and Other Corruptions of U.S. Empire« (Diplomatiets militarisering og anden amerikansk imperiekorruption).

Efter at diskutere Amerikas enorme militære industrikompleks' historie tilbage til præsident Eisenhowers tid, siger Freeman, at USA måtte »opfinde en ny fjende, eller finde én, for at retfærdiggøre de udgifter, man havde, og gøre det, man gjorde, med militæret«.

Freeman fortsætter, »Andy Marshall [der var leder af det amerikanske forsvarsministeriums Office of Net Assessment, Pentagons interne 'tænk tank', 1973-2015], opfandt et vidunderligt koncept kaldet 'peer competitor' (ligeværdig konkurrent). Den ligeværdige konkurrent var en fiktiv, hypotetisk skabelse, der, uanset, hvad man gjorde i den militære sfære, ville gøre noget, der ville udkonkurrere én. Dette er en perfekt drivkraft for et program, fordi uanset, hvad man gør, så må man gøre mere, fordi der potentielt set er nogen derude, der med held kan konkurrere med det, man har gjort. Dette koncept blev sluttelig anvendt på Kina. Det har

været drivkraft bag en masse afskrækkelse i de amerikansk-kinesiske relationer«.

Intervieweren Patrick Lawrence vender sig derefter mod Kina med reference til Chas Freemans bog fra 2013, *Interesting Times: China, America and the Whifiting Balance of Prestige* (Kina, Amerika og antydningen af prestigebalance). Lawrence siger, »Jeg syntes, ordet »prestige« var besynderligt – det drejer sig om magt – men alene titlen siger en masse om ens syn på dynamikken i det fjerne stillehavsområde. Efter min mening har vi et meget godt greb i den gale ende. Vi bør samarbejde med Kina for at lette en overgang til det, jeg anser for at være en uundgåelig udvikling af relationerne i Stillehavet. I stedet synes vi at udkæmpe en krig, der ikke kan vindes, for at kæmpe mod Kinas fremvækst ... «

Chas Freeman responderer, at Amerika blev den dominerende militærmagt i Stillehavet efter sejren over Japan og påpeger den efterfølgende, økonomiske vækst i Japan, Sydkorea og andre lande. Men, siger Freeman:

»Nu står vi over for realiteten med Kina, som er vokset frem i bemærkelsesværdigt tempo og grundlæggende set hævder sin historiske position i området, og som nu grundlæggende set er alles største handelspartner; alles største kilde til ny investering; alles største marked – ingens politiske model, for resten – og vi behandler det som en militær udfordring, fordi det er, hvad vi gør. Jeg vil tro, det først og fremmest er en økonomisk udfordring. Det er ikke en politisk udfordring, med mindre og indtil kineserne opfinder et attraktivt, politisk system, hvilket de ikke har gjort. Det er i færd med at blive en militær udfordring, og er nu en militær udfordring, *primært, fordi vi valgte at gøre det til en sådan*, siger Freeman. (fremhævelse tilføjet)

*Foto: Tidl. amerikansk ambassadør til Saudi-Arabien (1989-92)
Chas Freeman.*

NYHEDSORIENTERING november 2016: Donald Trump og det nye paradigme

Etablisementet i både USA og Europa er rystet over Donald Trumps valgsejr, men rystelserne ender ikke der. I lighed med Reagan efter valget i 1980 vil han indtage Det Hvide Hus med sit helt eget team og egne nye rådgivere. Derfor er en helt ny politik mulig, hvor USA finder sin naturlige plads i et samarbejde med Rusland og Kina – og forhåbentlig dropper Bush/Cheneys og Obamas krigs- og konfrontationspolitik. Danmark og Europa skal dermed også finde en helt ny udenrigspolitik frem. Samtidig kommer Trump så til at skulle slås med et finanskrak større end i 2008, men hvis han lytter til Lyndon LaRouche, som Reagan delvist gjorde det i 1981, så er der med LaRouches Fire Love en vej ud af moradset. Dette er en redigeret udgave af en tale, Tom Gillesberg, Schiller Instituttets formand, holdt den 21. november 2016, og som kan høres på www.schillerinstitut.dk.

Download (PDF, Unknown)

Rapport fra Pucallpa, Peru, om Zepp-LaRouches præsentation af »Måneøkonomien«

21. nov., 2016 – *Impetu*, »dekanen« for pressen i Pucallpa, hovedstaden i Ucayali-distriktet i det østlige Peru, erkendte, at Schiller Instituttets præsident Helga Zepp-LaRouche leverede en vidtrækkende vision for hele menneskeheds fremtid, i sin tale på åbningsdagen, den 17. nov., [1] for Sammenslutningen af Økonomer i Perus XXIII Kongres, der blev afholdt i denne Amazon-by med 200.000 indbyggere. *Impetu* gav sin historie på kongressens første dag titlen, »Kongres for økonomer diskuterer fremtidsplan for en Måneøkonomi«.

Zepp-LaRouche, stifter af Schiller Instituttet og formand for det tyske, politiske parti BÜSo, og hustru til den amerikanske politiker, Lyndon LaRouche, »fremførte, at, om mindre end ét år, er der skabt en alliance af nationer, der har opbygget en paralleløkonomi i halsbrækkende tempo, og som udelukkende er helliget opbygning af realøkonomi, i modsætning til maksimering af spekulative monetære gevinster, og som nu omfatter mere end halvdelen af menneskeheden«, skrev *Impetu*.

»Dette nye fællesskab af nationer – fortsatte Zepp-LaRouche – repræsenterer et kraftcenter, baseret på økonomisk vækst og, frem for alt, baseret på avanceret teknologi, der hører fremtiden til, som man ser det i det succesfulde, kinesiske program for udforskning af Månen, der fokuserer på tanken om at bringe store mængder helium-3 fra Månen til Jorden til brug i en fremtidig, termonuklear fusionsøkonomi.[2] Hun fremførte, at denne kurs for en fremtidsøkonomi vil øge energigennemstrømningstætheden i en helt anden størrelsesorden, både i produktionsprocessen på Jorden, såvel

som også mht. brændstof til rumrejser, og på denne måde introducere en helt ny fase i den menneskelige arts evolution.«

[1] Talen kommer på dansk her på hjemmesiden.

[2] Se: Udvinning af helium-3 på Månen, for en fusionsøkonomi for fremtiden, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=1894>

Kun globale løsninger baseret på nye principper kan virke

Leder fra LaRouchePAC, 21. november, 2016 – Enhver oprigtig vurdering af den globale situation på nuværende tidspunkt må begynde med en klar erkendelse af, at hele det transatlantiske finanssystem er håbløst bankerot og må erstattes af en helt ny arkitektur. Alle for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne er døde, begyndende med Deutsche Bank, Royal Bank of Scotland, samt alle Wall Street TBTF-institutionerne. Wall Streets bankholdingselskaber sidder med \$252 billion i eksponering til derivater, med kun \$14 billion i tvivlsom kapital som opbakning til disse flygtige spilleindsatser. De italienske banker styres af et kriminelt oligarki, mens den italienske befolkning er hårdt ramt af morderiske nedskæringer. Det samme gælder for Frankrig og andre steder i hele Europa.

Det, der er brug for, er et helt nyt kreditsystem, der er baseret på de områder i verden – først og fremmest Eurasien – hvor regulær vækst i produktiviteten finder sted. En sådan

global reorganisering er den eneste måde, hvorpå man kan redde hele nationer, der nu er ved at dø. Nøglespørgsmålet er: Hvordan vil betydningsfulde magter, især Kina, Rusland og USA, tilpasse sig til det, der nu er muligt med de omstændigheder, der vokser frem efter Obama? Se det i øjnene: Obama er politisk gift, og jo før, han forsvinder fra den politiske scene, desto tidligere kan de nødvendige ændringer lanceres.

Den umiddelbare genindførelse af Glass-Steagall er naturligvis det afgørende, første skridt, men man må indse, at, som et resultat af de seneste årtiers politik – især i de seneste 16 år med Bush og Obama – er der forrettet en hel del skade, og det bliver vanskeligt hurtigt at rette op på det.

Tyskland kan blive et centralt element i disse ændringer, men kansler Merkel må holde op med at beskytte den transatlantiske magts allerede døde system. Hun bør give den russiske præsident Vladimir Putin plads til at operere. Hvis Putin og Trump kan etablere direkte kontakt og udarbejde nogle løsninger, vil det fungere. Eurasien opererer allerede på en måde, der styrker reel produktivitet. En stor del af resten af verden lider imidlertid hungersnød. Putin forstår disse succeser i Eurasien – han ved, Asien er langt bedre faren end Europa. Trump har instinktet til den samme forståelse.

Den model, der må vedtages, er de handlinger, som præsident Franklin Roosevelt gennemførte i sine første 100 dage i embedet.[1] Dette vil kræve en del hårde spark fra enige verdensledere. Der er intet alternativ.

Dette var ligeledes et fremtrædende emne under det netop afsluttede APEC-topmøde for statsoverhoveder i Lima, Peru, hvor den kinesiske præsident Xi Jinping også i sin rejse inkluderede statsbesøg i Ecuador, Peru og Chile, og hvor der er en mobilisering i gang for at bygge den trans-oceaniske jernbane, der forbinder Brasiliens atlantehavskyst med Perus stillehavskyst.

(Fra Lyndon LaRouches medarbejderdiskussion, søndag, 20. nov. 2016)

Foto: Præsident Franklin D. Roosevelt underskriver Bankloven af 1933, Glass/Steagall-bankopdelingsloven, 16. juni, 1933.

[1] Se: »Franklin D. Roosevelts første 100 dage – med hans egne ord« <http://schillerinstitut.dk/si/?p=7330>

Xi Jinpings hovedtale ved APEC-ledertopmødet i Lima, Peru: 'Styrkelse af partnerskab for større fremdrift af vækst'

Det følgende er uddrag af den kinesiske præsident Xi Jinpings hovedtale for Asien-Stillehavsområdets Økonomiske Samarbejde (APEC) ledertopmødet i Lima, Peru, 19. november, 2016. Hele talen kan læses her:

<http://www.globaltimes.cn/content/1019023.shtml>

I dag er vi kommet til Lima fra hele verden for at forfølge de samme mål om velstand for det asiatiske Stillehavsområde ...

For to måneder siden afholdt vi et succesrigt G20-topmøde i Hangzhou, Kina, hvor jeg selv og andre ledere førte dybtgående diskussioner og nåede frem til en vigtig konsensus omkring betydningsfulde spørgsmål, som verdensøkonomien konfronteres med ... Vi aftalte, at, stedt over for risici og udfordringer, må alle parter arbejde sammen i partnerskabets ånd om win-win-resultater, for at styrke koordineringen af makroøkonomisk politik og finde kreative måder til ansporing af vækst ...

For at en regional handelsaftale skal vinde bred tilslutning, må den være åben, inkluderende og til alles fordel. Vi må etablere en ramme for regionalt samarbejde, der fremviser jævnbyrdig rådslagning, fælles medvirken og fælles fordele. Et lukket og ekskluderende arrangement er ikke det rette valg.

I denne sammenhæng er opbygningen af et Frihandelsområde for det asiatiske Stillehavsområde (FTAAP), som rammende af erhvervssamfundet anses for at være APEC's drøm, et strategisk initiativ, der er afgørende for det asiatiske Stillehavsområdes velstand på længere sigt ...

På et globalt plan er en ny runde af en revolution inden for videnskab, teknologi og industri og globale værdikæder i færd med at blive formet på ny. Alle disse udviklinger har føjet nye dimensioner til økonomisk globalisering ...

For det andet, så bør vi styrke sammenhængskraften for at opnå sammenhængende udvikling. Sammenhængskraft udløser potentiale og understøtter sammenhængende udvikling. Vi må opbygge multidimensionalt netværk for sammenhængskraft, der dækker det asiatiske Stillehavsområde. Efter otte år stiller Latinamerika atter op som vært for APEC-mødet. Vi bør gribe denne anledning til at koordinere programmer, der fremmer sammenhængen mellem Stillehavets to kyster, for at støtte og styrke realøkonomien i hele området ...

For tre år siden foreslog jeg initiativet for Bæltet-og-Vejen. Det har til formål at styrke sammenhængskraften for at fremme

den frie strøm af produktionsfaktorer og skabe en platform for win-win-samarbejde og fælles fordele for alle. Flere end 100 lande og internationale organisationer har tilsluttet sig eller givet udtryk for støtte til dette initiativ og således skabt en stærk kreds af venner, der er kommet sammen omkring en fælles vision, gensidig tillid og venskab. Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) er nu i drift. Silkevejsfonden er på plads. Flere store projekter er blevet lanceret og genererer enorme økonomiske og samfundsmæssige fordele ... Kina byder alle parter velkommen til at gå med i dette initiativ for at imødegå udfordringer, være fælles om mulighederne og søge fælles udvikling.

For det tredje, så bør vi styrke reform og innovation for at skabe mere intern drivkraft ...

Vi bør skifte vækstmodel, resolut tilpasse økonomisk struktur gennem reform og hæve multi-faktor produktivitet. Vi bør fremskynde koordinering af makropolitik, med fast hånd fremme strukturreformer og forøge den positive afsmitning. Vi bør fremskynde indsatsen for at udforske en ny filosofi, model og kurs for udvikling, aktivere social kreativitet og på markedet flytte vore industrier og produkter op ad den globale værdikæde og udvide rummet for udvikling.

For det fjerde bør vi promovere win-win-samarbejde for at smede stærke partnerskaber ... vi bør forpligte os til at opbygge et fællesskab for en fælles fremtid[,] ... og ethvert forsøg på at underminere eller ekskludere hinanden må afvises ...

I de seneste mange år efter udbruddet af den internationale finanskriser har Kina bidraget med næsten 40 % af den globale vækst og har spillet en nøglerolle i at være drivkraft i den globale, økonomiske genopretning ...

Vi vil promovere innovationsdrevet udvikling og erstatte gamle faktorer for drivkraft for vækst med nye. Vi vil fortsætte med

at forfølge strategien med innovationsdrevet udvikling og intensivere strukturreformer inden for forskning og udvikling for at udskifte en forældet tankegang og fjerne institutionelle forhindringer, fuldt ud gøre indflydelsen af videnskabens og teknologiens rolle i økonomisk og social udvikling gældende og trække på alle kilder til innovation. Vi vil yderligere skabe en pulje af foretagenders, universiteters og forskningsinstitutters bestræbelser, for at aktivere erhvervsorganisationer, folk, markedet og kapitalen til at gøre innovationsbaseret udvikling til drivkraften. Vi vil stimulere nye teknologier, nye industrier og nye foretagender således, at fremskridt inden for innovation vil blive anvendt i økonomiske operationer og forvandlet til nye kræfter, der driver væksten frem.

Vi vil promovere tovejs-åbenhed af høj standard for at levere win-win-resultater ...

Vi vil intensivere vores afgørende kamp mod fattigdom således, at, frem til 2020, alle de 55,75 mio. mennesker i Kinas landdistrikter, som lever under den nuværende fattigdomsgrænse, vil blive løftet ud af fattigdom ...

Kina har engageret sig forpligtende til fredelig udvikling og en win-win-strategi med åbenhed. Samtidig med, at Kina stræber efter sin egen udvikling, vil Kina også arbejde for at fremme den fælles udvikling af alle lande i det asiatiske Stillehavsområde og skabe flere muligheder for mennesker i vores region.

Erhvervssamfundet, som den mest dynamiske kraft i den globale økonomi, spiller en afgørende rolle som drivkraft bag reform, udvikling og innovation. Jeg håber, I vil tage lederskab i forfølgelsen af win-win-samarbejde og yde nye bidrag til økonomisk vækst i både det asiatiske Stillehavsområde, og i hele verden.

Foto: Kinas præsident Xi Jinping holder sin hovedtale ved

APEC-topmødet i Lima, Peru, 19. nov., 2016.

**RADIO SCHILLER den 21.
november 2016:**

**Den gamle verdensorden kommer
ikke tilbage//
Silkevejen er nået til Syd-
og Mellemerika**

Med formand Tom Gillesberg

**Lyndon LaRouche:
Menneskeheden må
ændre Universets adfærd som
sådan**

Leder fra LaRouchePAC, 20. november, 2016 – Idet Lyndon LaRouche gjorde status over de betydningsfulde, strategiske fremskridt, der i den seneste periode er opnået over hele planeten, og over de fremskridt, der fortsat ikke er

realiseret, sagde han i dag til sine medarbejdere, at »det, der finder sted nu, er i vid udstrækning fremskridt, men det er ikke endegyldigt ... vi gør fremskridt, men denne form for fremskridt lever ikke op til menneskeheden's behov ... Spørgsmålet er, hvad menneskeheden kan gøre for at ændre universets adfærd som sådan«.

LaRouches dybtgående diskussion er afgørende for at imødegå de udfordringer, som menneskeheden nu konfronteres med.

Ugen sluttede med endnu et ødelæggende nederlag for Obama, denne gang et nederlag for hans frihandelspolitik ved APEC-topmødet i Lima, Peru, i takt med, at det globale tyngdepunkt skifter over til de succesrige initiativer, som Kina og Rusland tager. Dér, hvor vi nu står, sagde Helga Zepp-LaRouche til medarbejdere, er, at

»Jeg mener, vi nu er vidne til en fortsættelse af det meget høje tempo i den dynamik, der har været den fremherskende i de seneste to en halv måned, eller lidt længere, begyndende med Vladivostok-mødet; integrationen af den Eurasiske Økonomiske Union (EAEU) og Ét bælte, én vej; fortsættelsen heraf ved G20-topmødet i Hangzhou; og dernæst ved ASEAN-mødet i Laos; efterfulgt af BRIKS-konferencen i Goa, Indien, i oktober måned; og nu, under APEC-mødet i Lima, Peru.

Det, der står helt klart, er, at tyngdepunktet og magtcentret fuldstændigt er skiftet over til denne dynamik, især med integrationen af Kinas og Ruslands politik. Og hvad der hermed følger er en fortsættende eksplosion af infrastruktur og andre udviklingsprojekter, som, hvis man tager dem samlet set, virkelig er en bjergtagende dynamik, der i løbet af de seneste tre år har fundet sted i et stadigt stigende tempo.

Dette er ganske afgjort verdens kraftcenter i øjeblikket, for det står ganske klart, at de transatlantiske etableringer er fuldstændigt ude af stand til at fatte, at deres model, med globalisering og neoliberal fordeling af rigdom, fra de

fattige til de rige, har lidt totalt nederlag. Og de er hverken i stand til at forudsige udviklinger eller håndtere konsekvenserne af sådanne begivenheder som Brexit og valget af Trump.«

Men, den umiddelbart foreliggende udfordring – med at bruge den tidevandsbølge, der nu fejer ind over USA, som det kom til udtryk i præsidentvalget, til endelig at bringe USA med om bord i Verdenslandbroens Nye Paradigme – kræver, at vi erkender og vender vores opmærksomhed mod et langt dybere spørgsmål. I sin diskussion med medarbejdere udtalte LaRouche, i uddrag:

»Jeg ved, at det, vi nu gør, i virkeligheden ikke er så fremragende, selv om det ser strålende ud – For, hvis vi ikke ser disse overliggende overvejelser, som folk forsøger at overse – hvor de siger, 'det når vi til senere, det kommer vi til, lad være med at presse jer selv for meget' – det er det, der bekymrer mig.

Vi er kommet til noget i denne forandring, der nu finder sted, hvor vi sandsynligvis har fået en misforstået selvtillid. Det betyder ikke, at vi som sådan gør noget, der er dårligt, men det betyder, at vi ikke rigtig har fået fat i, hvad det er for et princip, på hvilket menneskehedens fremtid beror ...

Spørgsmålet drejer sig om menneskets iboende natur, som Einstein forstod i visse af sine videnskabelige arbejder. Det gjorde han! Og det er, hvad vi har mistet. Vi gik bort fra denne form for idé og besluttede at satse på en mere økonomisk fremgangsmåde ...

Vi har gjort nogle gode ting. Vi har forbedret kvaliteten af menneskeheden generelt, menneskehedens kvaliteter generelt, på basis af visse projekter, visse ting. Men, vi har mistet spørgsmålet om, hvad meningen med menneskets eksistens er. Det vil sige, af hvilken art er selve eksistensen, selve arten af det mulige menneske?

Det, vi gør, er godt, i vid udstrækning; i visse dele af verden og inden for visse af livets aspekter. Men, det er ikke det, menneskeheden rent faktisk har behov for. Mennesket må vide, hvad begrundelsen for mennesker, for menneskelige væsner, er, noget, der aldrig bliver forstået af blot og bart dødelige mennesker, der ser på sig selv i en sådan kategori ...

Hvad er betydningen, den iboende betydning, af et menneske? Af **ethvert** menneskes eksistens? Eller af alle mennesker?

Det, der nu finder sted, er i vid udstrækning fremskridt – men det er ikke endegyldigt ...

Det vi har med at gøre, er spørgsmålet: Hvad er skabelsens natur? Spørgsmålet er, hvad er den fundamentale mening med mennesket? Hvad er menneskeslægtens natur, som en universel ting? Universet er organiseret, og man må derfor tænke på et univers, der er iboende organiseret. Ikke praktisk organiseret, men iboende organiseret ...

Folk ved ikke, hvad det er, der får universet til at fungere. Hvad er det, der er karakteristisk for menneskeheden, og som gør den overlegen i forhold til alt, hvad vi ved om alle former for dyr ...?

Vi gør fremskridt; men denne form for fremskridt er ikke tilstrækkelig til at opfylde det, der kræves af menneskeheden. Der er noget i universet, der kontrollerer og bestemmer universets betydning, som en mission.

Hvad er det, der får universet til at gøre, hvad det gør for menneskehedens funktion som sådan? Spørgsmålet er, hvad menneskeheden kan gøre for at ændre universets adfærd, som sådan?«

Foto: Mennesket og Universet – Universet, og mennesket.

De 'lamme ænders' revolte i Berlin: Historiens musik spiller andetsteds. Af Helga Zepp-LaRouche

19. november, 2016 – De store bølger af hysteri i die-hard pro-atlantiske kredse og i massemedierne, som allerede kom rullende før det amerikanske valg, har nu nået hidtil usete højder, siden Donald Trump blev valgt, og giver os en klinisk indsigt i disse menneskers mentale tilstand og opfattelse af demokrati. De foretrækker tydeligvis en præsident Hillary Clinton og en Tredje Verdenskrig som følge af hendes erklærede politik for Syrien, end de vil have en potentiel forbedring af de russisk-amerikanske relationer, som er uundværlig for etableringen af verdensfred og for opnåelse af positive løsninger for Syrien og Ukraine.

Det er i sandhed bemærkelsesværdigt: Efter at det lykkedes den forstødte præsident Obama at finde tre dage til at bo på Berlins Hotel Adlon og dinere og tale med sin veninde Angela Merkel, og dernæst afholde et minitopmøde mellem de selvudnævnte europæiske »Seks«, besluttede de to af dem – sammen med de andre statsoverhoveder – at forlænge sanktionerne mod Rusland i endnu et år. Disse ikke-så-sikre andre var den franske præsident François Hollande (popularitetsscore 7 %), den italienske premierminister Matteo Renzi (den sandsynlige taber i den italienske folkeafstemning den 4. dec.), den spanske premierminister Mariano Rajoy (midlertidigt statsoverhoved for en minoritetsregering), samt

den ulykkelige britiske premierminister Theresa May. Det er tvivlsomt, om de, med dette træk for at gøre sig selv til et bogstaveligt direktorat for Den europæiske Union, og dernæst dekretere en politik, som halvdelen af EU-medlemslandene er imod, vil bidrage til sammenhæng i EU.

Disse selvudnævnte »Seks« har tydeligvis endnu ikke fattet, at deres variant af neoliberal politik, baseret på konfrontation med Rusland og Kina, blev stemt ud i Brexit-afstemningen i juni og i det nylige, amerikanske præsidentvalg. De har ikke forstået, at en situation har udviklet sig i den transatlantiske verden, der påkaldes i den Amerikanske Uafhængighedserklæring: nemlig, at, hvis regeringerne er blevet »ødelæggere« »af formålet« med deres mandat – mere specifikt det, at garantere de uomstødelige rettigheder til liv, frihed og stræben efter lykke – da er det folkets ret, ja, faktisk »dets pligt«, at ændre eller ophæve en sådan regering. Det »lange tog af overgreb og ulovlige tilegnelser (af magt)«, som uddybende forklares i Uafhængighedserklæringen, svarer præcis til det, som de mennesker, Hillary Clinton så foragteligt har kaldt »kurven af ynkværdige«, har måttet udstå under Obamas politik – overgreb og ulovlig tilegnelse af magt, som de ikke ønskede, skulle fortsætte under en Hillary Clinton.

De selvudnævnte Seks, og frem for alt, de totalt gale medlemmer af medierne, der selv ikke viger tilbage for at udstede trusler mod Trump, forklædt som humor, er så fængslede i deres egen ideologi, at de ikke kan fatte denne revolutions dimension af naturlig lov.

Alligevel skriver *New York Times* den 18. nov. i en artikel på avisens forside med overskriften, »Idé i Trump-skala for en ny præsident: Byg noget inspirerende«. *Times* erklærer korrekt, at Trump kun kan forene landet, hvis han sætter gang i store infrastrukturprojekter, hvis lige er blevet totalt ignoreret i de seneste årtier. Han må bygge moderne versioner af Franklin D. Roosevelts Golden Gate Bro, Hoover-dæmning og Lincoln-

tunnel. Dernæst opremsede »rekordernes avis« Roosevelts mest betydningsfulde projekter. Men artiklen er selvfølgelig langt bag efter Lyndon LaRouches program, hvor han i 2015 offentliggjorde et forslag om at bygge den Nye Silkevej i USA – et program for storstilet infrastrukturbyggeri og genindustrialisering – som ville integrere USA i Verdenslandbroen.

APEC-topmødet

I mellemtiden går »win-win-samarbejdet« for udviklingen af den Nye Silkevej fremad med syvmileskridt. Det er *det* fremherskende emne for topmødet i Asiatisk Stillehavsområdets Økonomiske Samarbejde (APEC) i Lima, Perus hovedstad, den 19.-20. nov., hvor den kinesiske præsident Xi Jinping og den russiske præsident Vladimir Putin, så vel som også den japanske premierminister Shinzo Abe, vil deltage, og hvor de også vil holde bilaterale møder. Abe havde på forhånd holdt et møde med nyvalgte præsident Trump og havde givet udtryk for dennes fremragende lederskabsevner.

Præsident Xi havde aflagt statsbesøg i Ecuador og Chile forud for APEC-topmødet, og har et statsbesøg i Peru på dagsordenen efter topmødet. Præsident Xi og Ecuadors præsident Rafael Correa aftalte et »Omfattende Strategisk Partnerskab« mellem deres to nationer, og som omfatter fast, vidtrækkende udveksling og samarbejde inden for en bred vifte af områder. Blandt disse er en styrkelse af produktiv investering, udviklingen af relationer inden for økonomi og handel, økonomisk samarbejde og samarbejde inden for videnskab og teknologi. Kina har allerede leveret generøs hjælp til genopbygning af bygninger og steder, der blev ødelagt i det alvorlige jordskælv i april i år.

Præsident Correa gav veltalende udtryk for sin tak til Kina, hvor han understregede, at de to lande tænkte ens. Kina ønsker at bygge sin økonomi på et fundament af innovation; Ecuador søger at gå frem fra at være eksportør af varer og til at

blive en vidensbaseret økonomi. Uden kinesisk finansiering og overførsel af teknologi ville dette ikke være muligt. I en fælles erklæring aflagde de løfte om at samarbejde om virkeliggørelsen af store projekter inden for områderne olie, gas, minedrift, infrastruktur, vandforsyning, omdirigering af vand, kommunikation, finanssektoren, landbrug, petrokemisk produktion, skibsbyggeri, metallurgi, papirfremstilling og opførelse af en ny videnskabs-by. I sin tale understregede præsident Correa, at præsident Xis statsbesøg var den vigtigste begivenhed i Ecuadors historie. Kan man forestille sig kansler Merkel rejse på statsbesøg til Grækenland med et sådant program? Sandsynligvis ikke. Den tyske finansminister Wolfgang Schäuble bliver rød i ansigtet, når en journalist spørger om delvis gælddeftergivelse – som han gjorde det ved en konference for bankierer i Frankfurt – og dernæst dekretter, at grækerne har levet over evne. Dette i lyset af den kendsgerning, at Trojkaens nedskæringspolitik har drevet 45 procent af grækerne ned under fattigdomsgrænsen. Den transatlantiske sektors politik er ikke »win-win«, men derimod »tab-tab« – med mindre, selvfølgelig, man er bankier eller selskabsdirektør. Nu, hvor Obamas frihandelsaftale for Asien, TPP, er lige så død som TTIP-aftalen for det atlantiske område, er det det kinesisk udarbejdede, inkluderende Frihandelsområde for det Asiatiske Stillehavsområde (FTAAP) og det Regionale Omfattende Partnerskab (RCEP), som er på dagsordenen.

Som svar på uansvarlige medieartikler om disse handelsaftaler har officielle russiske og kinesiske talsmænd understreget, at de på ingen måde tilsigter at udelukke eller isolere USA. *Xinhua* citerede det Kinesiske Udenrigsministeriums talsmand, Geng Shuang, for at sige, at Kina ikke vil tage en ledende rolle i hverken FTAAP eller RCEP, og at handelsaftalerne er foreslået for samarbejde, og ikke for at modarbejde hinanden. Kontrasten til Obamas »USA sætter reglerne« kunne ikke være tydeligere.

Et andet vigtigt spørgsmål, som vil blive diskuteret på APEC-konferencen, er byggeriet af den bi-oceaniske jernbane fra Brasilien til Peru, fra Atlanterhavet til Stillehavet, som også vil blive bygget med hjælp fra Kina, og hvis opførelse er et vigtigt skridt i det latinamerikanske kontinents infrastrukturudvikling.

Kontrasten mellem de to paradigmer, mellem den Nye Silkevejs »win-win«-perspektiv versus Obamas og Merkels »vestlige værdifællesskab«, kunne ikke stå skarpere over for hinanden. Med førstnævnte paradigme arbejder nationer for deres fælles udviklings gensidige gavn. Med sidstnævnte er der megen snak om demokrati, frihed og menneskerettigheder, men en øredøvende tavshed omkring droneangreb, regimeskift mod legitime regeringer med hjælp fra terrorgrupper, total overvågning og livsforkortende nedskæringspolitik.

Som Abraham Lincoln engang sagde: »Man kan narre en del af folket hele tiden, og hele folket noget af tiden; men man kan ikke narre hele folket hele tiden.«

Det er på høje tid, at Tyskland befrier sig fra imperiedominansens fantasisgreb, det være sig under diktat fra Washington og London, eller under afledningen med »mere Europa«. Menneskehedens fremtid kan udelukkende kun ligge i et totalt nyt paradigme, der tjener én menneskeheds interesser og respekterer international lov – et paradigme, med hvilket hvert eneste menneske på denne planet kan udvikle sit potentiale. Og dét er præcis grunden til, at vi må samarbejde omkring den Nye Silkevej.

To af 'de lamme, transatlantiske ænder', Obama og Merkel, under førstnævntes besøg i Berlin.

Mens USA vender Sydamerika ryggen, bygger Kina broer i Sydamerika

19. nov., 2016 – I en artikel den 16. nov. i *Financial Times*' »efter BRIKS«-forum for gæsteskrivere om fremvoksende nationer, beskrev Kevin Gallagher, en universitetsprofessor fra Boston ved Pardee School for Globale Studier, hvordan Kina i stigende grad er i færd med at opbygge økonomiske relationer med latinamerikanske lande på et tidspunkt, hvor Obamas USA vender Latinamerika ryggen.

Gallagher skrev: »Fra 2003 til 2013 oplevede Latinamerika et 'kinesisk boom' og registrerede en økonomisk vækst på 3,6 pr. år – højere end nogen anden periode siden 1970'erne. Området har sendt jernmalm, sojabønner, olie, kobber og andre råvarer til Kina i hidtil usete mængder. Nu, hvor Kinas økonomi er i en overgangsperiode, er efterspørgslen på disse råvarer imidlertid faldet, og det samme gælder de latinamerikanske økonomier ... Snarere end en mur, har Kina bogstavelig talt bygget broer i området i mere end et årti. Ifølge research, vi har gennemført sammen med Inter-Amerikansk Dialog, forsyner Kinas to udviklingsbanker latinamerikanske regeringer med mere finansiering, end de Washington-kontrollerede Verdensbanken og Inter-Amerikansk Udviklingsbank tilsammen. Oven i denne bilaterale finansiering, har Kina etableret en familie af fonde til infrastruktur og industri i Latinamerika, svarende til \$35 mia., inkl. en Kina-LAC Investeringsfond til Industrisamarbejde, til \$20 mia., og en Kina-Latinamerika Infrastrukturfond til \$10 mia. Desuden pumpede Kina yderligere \$5 mia. i Kina-Latinamerika Samarbejdsfonden, der blev etableret i 2014.«

Den 18. nov. beskrev en lignende artikel for Associated Press, »Mens Trump taler om mur, bygger Kina broer til Latinamerika«, af Joseph Goodman, at, »i Ecuador, en dollar-økonomi, der kæmper med en dyb recession, indviede Xi den 18. nov. landets største vandkraftsdæmning, der blev bygget af et kinesisk selskab og betalt for med nogle af de næsten \$8 mia. som er udlånt til landet siden 2007«. Og også, »i Venezuela underskrev chefen for det statsstyrede China National Petroleum Corp. den 17. nov. en aftale til \$2,2 mia. om i fællesskab at styrke olieproduktionen, som er nødvendig for at løfte OPEC-nationen ud af en krise, der er mærket af en alvorlig fødevaremangel og en trecifret inflation«, skrev Goodman og citerede landets præsident: »'Vi overrækker al vor tak for al den støtte, I har givet Venezuela under de vanskelige år 2014, 2015 og især 2016', sagde en tydeligt glad præsident Nicolas Maduro ved underskrivelsesceremonien. 'Vores storesøster Kina har ikke overladt Venezuela til sin egen skæbne i disse vanskelige tider.'«

En langt mere overbevisende analyse end disse her nævnte har den tyske statskvinde, Helga Zepp-LaRouche, leveret i sin analyse af den flok på seks 'lamme atlanterhavsænder' – Obama og fem europæiske ledere – i sin seneste lederartikel til avisen *Neue Solidarität*, »De 'lamme ænders' revolte i Berlin: Historiens musik spiller andetsteds« <http://www.solidaritaet.com/neuesol/2016/47/hzl.htm> (kommer på dansk her på hjemmesiden).

Foto: Kinas præsident Xi Jinping og hans hustru, Peng Liyuan, vinker farvel fra deres fly, da de forlader Quito, Ecuador, fredag, den 18. nov., 2016. Xi var i Ecuador i 2 dage før han rejste videre til Peru, for at deltage i APEC-topmødet.

Kina byder USA under Trump velkommen til at gå med i AIIB

19. nov., 2016 – Kina har hilst den antydning, baseret på udtalelsen fra James Woolsey, der har rådgivet Donald Trump i udenrigspolitik, om, at den nye amerikanske administration kunne tænkes at tilslutte sig Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), velkommen. Woolsey har henvist til Obamas afvisning af at tilslutte sig AIIB fra starten, som en »strategisk fejltagelse«.

China Daily skriver i dag i en lederartikel, at amerikansk politik selv var skyld i, at Kina tog initiativ til AIIB, ved at »trække IMF's kvote-reform ud, hvorved udviklingslandene ville få mere indflydelse i denne organisation«. Lederartiklen fastslår, at USA »tilskrev sin opposition mod at tilslutte sig den nyligt dannede investeringsbank bekymring for, at banken ikke ville leve op til eksisterende, internationale standarder, til trods for, at bankens medlemmer har forpligtet sig til at samarbejde for at sikre, at den følger de bedste ledelsesstandarder og -praksisser, gennemskuelighed og spørgsmål vedr. miljø og arbejdsmarked. Den holdning, som den afgående administration vedtog, afslører ganske enkelt dens sande bekymring for, at AIIB ville udfordre eller reducere de amerikansk dominerede Bretton Woods-institutioners, såsom Verdensbankens, indflydelse.

Artiklen fortsætter, »Fakta er, at den tilgængelige finansiering fra Verdensbanken og Asiatisk Udviklingsbank slet ikke er tilstrækkelig for det massive behov for infrastruktur i Asien. Snarere end at konkurrere med disse institutioner, er AIIB udtænkt til at kompensere for den utilstrækkelige, internationale, finansielle støtte til infrastrukturudvikling og regional sammenhængskraft i Asien. Den foreslåede

investering i de asiatiske sektorer for transport, energi og telekommunikation tilbyder ligeledes enorme erhvervsmuligheder for selskaber fra medlemslandene – hvilket er én af grundene til, at mange af Washingtons allierede i Vesten, såsom Storbritannien, Italien og Tyskland, har tilsluttet sig AIIB, på trods af opposition fra USA.«

Artiklen konkluderer: »Men, som det kinesiske mundheld siger, så er det aldrig for sent til at udbedre folden, efter man har mistet et får.« USA har intet at tabe ved at blive medlem af AIIB, der bygger på præmisserne om åbenhed, inklusion og gennemskuelse. USA kan også spille en mere konstruktiv rolle ved at blive medlem end ved at stå udenfor. At gå med i AIB ville være et godt signal fra den nye Trump-administration om, at USA er mere villig til at agere som en ansvarlig, global magt.«

Foto: Jin Liqun, AIIB's første præsident, forlader talerstolen under åbningsceremonien for AIIB i Beijing den 16. januar, 2016.

LaRouches ideer var med til at skabe massebevægelse i Peru for Kinas bi-oceaniske jernbaneprojekt

18. november, 2016 – På den anden dag for den XXIII nationale konference for Sammenslutningen af Peruvianske Økonomer, hvor Schiller Instituttets stifter Helga Zepp-LaRouche holdt åbningstalen den 17. nov., blev der afholdt et parallelt møde for at presse på for den omgående vedtagelse af Kinas

foreslåede bi-oceaniske jernbanekorridor, hvor en sydamerikansk, transkontinental jernbanelinje skal bygges fra Brasilien til Peru. Sammenkomsten af 400 personer i Pucallpa, i det østlige Peru, blev arrangeret som et offentligt møde i Perus nationale kongres' transportkomite, af hvilken otte medlemmer var rejst fra Lima til Pucallpa for denne anledning. Flere regionale guvernører, inkl. fra værtsdistriktet Ucayali, samt borgmestre, var ligeledes til stede, sammen med flere folkelige organisationer og erhvervsgrupper, såvel som også en stor delegation fra Sammenslutningen af Økonomer (hvis nationale konference fortsatte i nærheden). Hundreder af DVD-kopier med Zepp-LaRouches præsentation dagen før blev uddelt til de tilstedeværende af Ucayalis Sammenslutning af Økonomer. Perus betydeligste, nationale presse og Tv-medier var også til stede.

Alle de tilstedeværende kongresmedlemmer talte meget stærkt til fordel for jernbaneprojektet, hvor flere af dem fordømte regeringen Pedro Pablo Kuczynski (PPK) for at blokere projektet og trække den detaljerede forundersøgelse ud, en forundersøgelse, der allerede var blevet udarbejdet og overgivet til den peruvianske regering af det kinesiske selskab CREEC. En af dem, kongresmedlem Carlos Tubino fra »Fujimorista« Fuerza Folkepartiet (der blev slået i det nylige præsidentvalg af Boston-bankierpartiet PPK), angreb aggressivt dem, der holdt CREEC-undersøgelsen tilbage og på anden vis saboterede jernbaneprojektet, for at gøre sig skyldige i forræderi og give efter for pres fra bankierer og andre udenlandske indflydelser. Han meddelte, at, umiddelbart efter sin tilbagekomst til Lima, ville han indkalde til en høring i den nationale Kongres om jernbaneprojektet og ville kræve PPK's transportministers tilstedeværelse til besvarelse af spørgsmål.

Ucayali Udviklingsfront, en regional folkelig organisation, gik med i massemobiliseringen ved at true med en regional strejke, hvis jernbaneprojektet ikke omgående startes op. Også

Ucayalis guvernør talte stærkt til projektets fordel. Den 400 personer store forsamling hørte også en detaljeret rapport om de tekniske detaljer og forundersøgelser af projektet fra Justo Vargas, en rådgiver til Ucayalis guvernør og en ledende arrangør af Økonomsammenslutningens konference, og som også har været i Kina tidligere på året for at mødes med CREEC og andre. Alt i alt talte henved 18 personer – inkl. *EIR's* repræsentant i Peru, Luis Vasquez, – på det eksplosive møde, hvoraf 16 udtrykte absolut støtte til projekt; to rejste »miljø«-forbehold.

I løbet af mødet foreslog lederen af Ucayalis Økonom-sammenslutning at vise hele videoen med Helga Zepp-LaRouche fra dagen før, men fik at vide, at der ikke var tid, og at han i stedet kunne briefe forsamlingen. Det gjorde han og uddelte dernæst på stedet, og ligeledes blandt økonomerne, henved 200 DVD'er, som de havde produceret, med hendes tale. De cirkulerede også hundreder af kopier af den 60 sider lange pamflet med uddrag af *EIR's* specialrapport, »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«, og som også indeholdt et specialtillæg for lejligheden, af Lyndon LaRouches Fire Love.

Efter Zepp-LaRouches præsentation i går kom flere konferencedeltagere op til LaRouche-repræsentanter for at bede om kopier af hendes tale, gav udtryk for stærk interesse for de spørgsmål, hun har rejst, og bad om opfølgingsmøder, osv. En længere præsentation, der ligeledes blev givet i går af Luis Vasquez Medina, *EIR's* hovedrepræsentant i Peru og mangeårig leder af LaRouche-bevægelsen, fokuserede på de programatiske detaljer omkring de forskellige jernbane- og integrationsprojekter, der skal opkoble hele kontinentet til Verdenslandbroen, såvel som også de historiske rødder til denne fremgangsmåde i Hamiltons tradition, som går tilbage til det netværk fra det 19. århundrede i USA og Peru, der samarbejdede om netop sådanne projekter. En tredje præsentation af en LaRouche-repræsentant blev programsat til aftenen den 18. nov., af *EIR's* David Ramonet, hvor emnet

bliver Vernadskij, infrastruktur og biosfæren.

(Vi anbefaler læsning af EIR-artiklen: »The World Land Bridge: Rediscovering The Americas«, af Dennis Small, september, 2014, http://larouchepub.com/eiw/public/2014/eirv41n36-20140912/04-12_4136.pdf)

Foto: Peru Rail; strækningen, der kører til den arkæologiske by Macchu Picchu.

Første afrikanske Silkevejs-Bank skabt

18. nov., 2016 – En aftale om den første, udenlandske, kommercielle bank, etableret under Kinas Ét bælte, én vej-initiativ (OBOR), blev underskrevet i Djibouti den 16. nov. Aftalen om samarbejde om den Internationale Silkevejs-Bank (SRIB) blev underskrevet af Djiboutis finansminister og repræsentanter fra det kinesiske handels- og IT-firma IZP Group og det statsejede China Merchants Group, og kommer efter den første aftale om foretagendet i Beijing i juli måned.

Denne aftale er den første, der bekræfter fordelingen af kapital internt i banken og den første afrikanske bank, som en kinesisk virksomhed har fået licens til. Djiboutis Finansministerium og IZP Group tager hhv. 25 %, mens Silkevejs e-købmænd – et fælles foretagende mellem China Merchant Group og IZP – vil få 20 % 's kontrol.

Præsidenten for SRIB og finansminister for Djibouti, Ilyas Moussa Dawaleh, sagde, at SRIB vil yde favorable finansprodukter [sic] og tjenesteydelser til foretagender i Djibouti og i udlandet, især dem i Kina, og tilføjede, at han

håber at »gøre banken til den største bank for udstedelse af kort i Østafrika i løbet af fem år«.

Trump og Putin kan, og må, knuse terrorisme i Syrien – og globalt

Leder fra LaRouchePAC, 16. november, 2016 – I kølvandet på Trumps produktive diskussioner over telefon med Vladimir Putin og Xi Jinping i denne uge, og den politiske bortgang af Obamas (og Hillarys) krigsplaner, er der intet til hinder for, at disse tre, store nationer kan samarbejde om at knuse den britisk/saudisk-sponsorerede terrormaskine internationalt, med begyndelse i ISIS og al-Nusra i Syrien. »Der er ingen anden måde at gøre det på«, sagde Lyndon LaRouche i dag. »Putin står i centrum for dette. Enhver hæmning af dette må forhindres.«

Den amerikanske befolkning er hastigt i færd med at indse, at det lange mareridt med økonomisk forfald, epidemien med narkotika og selvmord, evindelige krige og den ærefrygtindgydende trussel om atomkrig, endelig kunne være forbi. Otte år med Bush og Obama er ved at være slut. Det er stadig uklart, om Donald Trump vil lægge sin populisme til side til fordel for at gennemføre Glas-Steagall og knuse Wall Streets magt over USA's regering og økonomi – som han har lovet, han ville gøre. Det vil afhænge af, om det amerikanske folk mobiliserer sig selv til støtte for en løsning – og ikke blot en afvisning af de seneste otte års ondskab. Denne løsning ligger nu foran dem, i form af **LaRouches Fire Love**: Glass-Steagall; en genindførelse af nationalbankvirksomhed; en afslutning af monetarisme til fordel for et kreditsystem i

Hamiltons tradition, til finansiering af infrastruktur inden for landbrug og industri, uddannelse og sundhedssektoren; og en genindførelse af videnskabelig udvikling, begyndende med et genoplivet NASA-rumprogram og stærkt udvidet forskning inden for fusionskraft.

I dag ankom hold af aktivister fra New York, Baltimore og Virginia til Kongressen med krav om ikke at vente til Trumps indsættelse, men derimod handle i denne 'lame duck'-overgangsperiode for at gennemføre Glass-Steagall og de Fire Love. Det Demokratiske Parti er i oprør efter de tæsk, de fik i valgene til præsidentskabet og Kongressen, men meldinger fra LaRouche-aktivister i hele landet lyder på, at mange demokrater langt om længe ser den kendsgerning i øjnene, at Obama og Hillary Clinton havde tilsluttet sig de republikanske neokonservative, der ikke tjener den amerikanske befolkning, men Wall Street og krigsmaskinen. Trumps afvisning af både Obama og de republikanske neokonservative, med samt deres krigsplaner, under sin kampagne, skabte et tilflugtssted for demokrater, der så ondskaen med Obamas drabsmaskine.

De neokonservatives »unipolære« verden – med Obamas udtryk, »vi sætter reglerne« – har beviseligt skabt USA's og dets EU-allieredes totale isolation internationalt. I Europa går valgene, efter Brexit, imod EU-diktaturet og for en genopretning af bånd til Rusland, som det ses i Bulgarien og Moldova. Tyrkiets udenrigsminister sagde i dag, at hans land føler en sådan lede over de europæiske ledere, der truer med at smide det ud af NATO eller afslår dets anmodning om optagelse i EU, at de planlægger en folkeafstemning om nationens forhold til EU – en »Tyrkxit«.

Et alternativ viser sig klart. Med sit »Nye Paradigme« centreret omkring politikken for den Nye Silkevej, rejste Xi Jinping i dag til Sydamerika, hvor Ecuador, Peru og Chile vil være vært for statsbesøg, og hvor han også vil deltage i APEC-topmødet i Peru. Ecuadors præsident Correa lovpriste Kinas rolle i at transformere hans lands fysiske økonomi i løbet af

det seneste årti og beskrev det aktuelle besøg som »det vigtigste besøg af noget statsoverhoved i Ecuadors historie«.

✘ Den samme entusiasme for et nyt paradigme ses i hele Afrika og Asien, og i stigende grad også i Øst- og Vesteuropa. Overalt grunder folk på en fremtid, hvor USA ikke længere truer med krige og undergravning gennem »farvede revolutioner«, men som i stedet går med i BRIKS, AIIB og den Nye Silkevej om opbygning af en fremtid for hele menneskeheden. Dette potentiale må realiseres, især i selve USA. Et vindue mod muligheder åbner sig for os, men det kunne være kortvarigt, og med utænkelige konsekvenser, hvis vi mislykkes.

Foto: Gipsmodellen af Frihedsstatuen (Statue of Freedom), bronzestatuen på toppen af Capitols kuppel, står i Capitols Emancipation Hall.

Kinas voksende økonomiske relationer med Peru og Chile varslers om rigdom for Latinamerika

15. nov., 2016 – Idet de citerede en nyhedsrapport i *Xinhua* i dag, rapporterer Sputnik, at kinesiske og peruvianske virksomheder har underskrevet aftaler til en værdi af \$2 mia. inden for landbrug, tekstil, medicin, metaller, mineraler og andre industrier, på sidelinjerne af denne uges APEC Forum, der begyndte den 14. nov. I underskriftsceremonien skal der have deltaget flere end 100 regeringsfolk og folk fra virksomhederne.

Aftalerne er en del af en relation mellem Kina og Peru, der er under udvikling. Kinas præsident Xi Jinping, der vil være i Peru til både et statsbesøg og for samtidig at deltage i APEC-topmødet den 19.-20. nov., før han fortsætter til Chile til et statsbesøg, vil fremme de kinesisk-peruvianske relationer, sagde den kinesiske ambassadør til Peru, Jia Guide.

»Med en investering i Peru på mere end \$14 mia., er Kina ligeledes landets største handelspartner, eksportdestination og kilde til importerede varer«, skrev Jia i en artikel, der blev udgivet i *Peoples Daily* i dag, og han tilføjede, at »flere end 170 kinesiske virksomheder har investeret og udviklet virksomheder på peruviansk jord«. Han tilføjede, at Peru er det eneste latinamerikanske land, der har etableret et omfattende, strategisk partnerskab, så vel som også en omfattende frihandelsaftale, med Kina. Fra Chile sagde udenrigsminister Heraldo Muñoz til *Peoples Daily*, at hans land forventer mere kinesisk investering og bilateralt samarbejde inden for sådanne områder som uddannelse af personel, udvikling af teknologi, rumforskning, fornybar energi og modernisering af landbrug og minedrift, blandt andre områder. Han sagde også, at Chile ser frem til, at kinesiske selskaber deltager i byggeriet af den bi-nationale Agua Negra-tunnel, også kendt som »de to oceaners tunnel«, der vil forbinde Chile med det nordlige Argentina og derfra videre frem til Atlanterhavet.

I et interview i dag med Kinas CCTV, hvor han blev spurgt om Kinas initiativ for Bæltet-og-Vejen (OBOR), understregede den chilenske ambassadør til Kina, Jorge Heine, at Latinamerika må blive en del af dette kinesiske initiativ for »yderligere at forbinde landene i det globale Syden indbyrdes« – den sydlige halvkugle. At bygge bi-oceaniske korridorer er én måde at styrke denne indbyrdes forbundenhed, sagde han.